

JÓZSUÉ

1-8. FEJEZET

Mózesnek, az ÚR szolgájának halála után ezt mondta az ÚR Józsuénak, Nún fiának, Mózes szolgájának:

A „Mózes szolgája” kifejezés azt jelenti, hogy Józsué valóban szolgált Mózeset. Sajnos a szolgálat kifejezés értelmét nagyon elferdítettük. Sok szolgája Istennek nem úgy tekint a pozícióra, mint egy valódi szolgálatra, hanem már-már elvárják az emberektől, hogy őket szolgálják ki.

Jézus azt mondta, hogy *aki első akar lenni közöttetek, az legyen mindenki rabszolgája*. Isten igazi szolgája az, aki nem várja el, hogy őt szolgálják, hanem azért van ott, hogy az embereket szükségükben kiszolgálja. Így Józsué szolgálatát úgy kell értelmezni, hogy Mózes személyi szolgája volt. Mindig követte őt mindenhová, ő volt a segédje.

Mózes halála után Isten kiemelte őt és Mózes helyett az egész népet kellett szolgálnia. Hűséges volt kis dolgokban, és ezért az Úr nagy dolgokat bízott rá. A sorrend mindig így van Istennél. Jézus azt mondta: *kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután*. Ugyanakkor azt is kérdezte, hogy „ha a kis dolgokra nem tudtál figyelni, akkor hogyan bízzam rád a Királyság dolgait?”

Az Úr arra bátorít, hogy minden szolgálatban hűségesek legyünk. Sokszor lenézünk bizonyos szolgálatokat Krisztus testén belül, és irigykedünk más szolgálatokra, és vágyakozunk rá. Egyes szolgálatokat az emberek sokkal jobban megbecsülnek, mint másokat, főleg a pásztor pozícióját nézik nagy kívánsággal, mert emberek előtt végezhető.

Ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy az én szolgálatom fontosabb a te szolgálatodnál. Vannak olyan szolgálatok, amelyek nem vonnak magukra figyelmet, mégis Isten ezeket létfontosságú szolgálatokká tette a gyülekezetekben. A közbenjáró imádsággal szolgálókat nagyon ritkán szokták ismerni, mégis hatalmas jelentősége van, és Isten előtt nagy tisztességnek örvend ez a szolgálat. Aki ebben a szolgálatban szolgál hűségesen, az nagy jutalmat fog kapni Istentől.

Nem tudom, hogy vannak-e ülésorok a mennyben. Remélem, hogy nem, de ha mégis, akkor én bizonyára a hátsó sorokban kell legyek majd, mert nagyon sok visszajelzést kapok a szolgálatommal kapcsolatban. Nagyon jó, hogy olyan sok szeretetet, melegséget, kedvességet kapok tőletek, de attól tartok, hogy minden jutalmamat itt a földön fogom megkapni, és semmi sem marad a mennyországba.

Ott aztán a hátsó sorokban kell álljak lábujjhegyen, és az első sorokban olyanok lesznek közületek, akik sosem álltak emberek előtt, sosem kaptak népszerű szolgálatot. A „szürke” szolgálatokban hűségesekek voltak, és ez lesz a jutalmuk.

Nem szabad úgy tekintsünk a gyülekezeti alkalmazottakra, mintha csak ők lennének Istennek egyedüli teljes munkaidős szolgálói. Titeket mindnyájatokat elhívott Isten a teljes idejű szolgálatra. Lehet, hogy a fizetéseket egy másik cég adja, de Isten arra hívott el, hogy egész nap az Urat szolgáljátok. Bármit tesztek vagy mondtok, azt Isten dicsőségére kell tegyétek, úgy mint az Úrnak, mert tudjuk, hogy Tőle kapjuk meg a jutalmunkat.

Józsúé Mózesről kapta ezt a nevet, mert eredetileg Hoseásnak hívták, ami szabadulást jelent. Mózes látta a benne levő értékeket, és elnevezte Józsúéna, amely azt jelenti, hogy „Yehova, a szabadulás”, és megegyezik Jézus nevével. Józsúé héberül ugyanaz, mint Jézus görögül.

Józsúé Krisztusnak előhírnöke, mivel ő vezette be a népet az Igéret földjére. Mózes csak Egyiptomból a határig tudta vezetni őket, de nem vezethette be őket oda. Mózes a törvényt jelképezi, és a törvény nem juttathat be téged Isten áldásainak teljességébe, csak a határig vihet el. Ezért kellett Mózes átadja a vezetést Józsúéna, aki be tudta vezetni őket Isten ígéreteibe.

Isten egy minden mértéket felülmúló bővölködő életet készített nektek elő Jézus Krisztusban. Nem Isten akarata az, hogy lelki hullámvasúton éljétek le az életeteket. Az Ő akarata az, hogy teljesen birtokba vegyétek azt a gazdag életet, amelyet Jézus Krisztusban adni akar nektek, és győzedelmes életnek örüljétek Krisztusban. De a törvény nem tud bevezetni oda titeket, csak Jézus Krisztus.

Az új kapcsolatuk Istennel most már hiten alapul, és hitben kell kilépjenek ahhoz, hogy beléphessenek az Igéret földjére. Kánaán meghódítása a keresztények életének részét jelképezi, amikor már belépnek abba a győzedelmes életbe, amit Isten előkészített számukra, miközben a test vágyainak óriásait kezdik legyőzni.

Érdekes, hogy Józsúé csak egy bizonyos ideig vezette őket: a föld elfoglalásáért harcolt, de sohasem érkezett meg a nyugalom helyére. Ez aztán Jézus Krisztus dolga lett. A Zsidó levélben olvashatunk erről, hogy Jézus befejezett munkájában nyugodhatunk meg, és örök békességet nyerhetünk általa.

*Az én szolgám, Mózes meghalt. Most azért indulj, kelj át itt a Jordánon, te és ez az egész nép arra a földre, amelyet én adok Izráel fiainak.
Nektek adtam minden helyet, ahová léptek, ahogyan megígértem Mózesnek.*

Nagyon szeretem ezt, mert ez azt jelenti, hogy belépve azt követeljük csak, ami már a miénk. Múlt időt használva mondja, hogy Isten már nekünk adta a győzelemmel teli életünket, és csak annyi a dolgunk, hogy belépünk és hitben megragadjuk azt. Kérhetjük Isten áldásait és ígéreteit. Figyeljünk arra, hogy ha

már Isten nekünk ígérte ezeket, akkor vegyük is át ezeket Tőle. Fontos, hogy a testünk vágyai feletti győzelmünket kérjük és vegyük át tőle.

A puszttól és a Libánontól a nagy folyamig, az Eufrátesz folyamig, nyugat felé pedig a nagy tengerig a ti területek lesz a hettiták egész országa.

Tragikus, hogy ők nem foglalták el az egész országot, annak ellenére, hogy Isten nekik ígért minden helyet, ahová lépnek. Sohasem értek el az Eufráteszig, nem vették át Istentől, amit már eleve nekik adott. A szomorú igazság az, hogy mi is elfelejtjük átvenni azt, amit Isten nekünk adott, mert nem lépünk be teljesen a Jézus Krisztusban levő győzedelmes életünkbe.

Sokszor tévovázunk, vagy megelégszünk azzal, ami már a miénk, és kényelmesekké válunk lelki növekedésünkkel kapcsolatban. Eljutunk egy magaslatra, hálát adunk Istennek, és tovább már nem törekszünk előre. Pedig az Írás mindig arra bátorít, hogy menjünk tovább, tovább az áldások teljességébe. Isten olyan sok mindent készített elő és olyan sok mindent akar tenni értetek. Lépjetek be, és hitben vegyétek át, mert a tietek minden!

Senki sem állhat ellened egész életedben. Veled leszek, ahogy Mózesrel is veled voltam. Nem maradok el tőled, nem hagylak el.

Légy erős és bátor, mert te teszed ezt a népet annak az országnak az örökösévé, amelyről megesküdtem atyáiknak, hogy nekik adom.

Csak légy igen bátor és erős, őrizd meg, és tartsd meg azt a törvényt, amelyet Mózes, az én szolgám parancsolt neked. Ne térj el tőle se jobbra, se balra, hogy boldogulj mindenütt, amerre csak jársz.

Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel-nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz.

Isten azt mondja Józsuénak, hogy tartsa meg a törvényt, elmélkedjen azon éjjel-nappal, és akkor sikerrel jár minden útján. Az első zsoltában olvashatjuk:

Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére,

hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.

Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.

Az emberek sikert és jólétet keresnek. Isten átadta a szabályokat erre vonatkozóan. Elmélkedjetez ezeken, cselekedjetez ezeket, és így lehettek sikeresez, mert ez a siker feltétele.

Józsué ezt parancsolta a nép elöljáróinak:

Menjetez végig a táboron, és parancsoljátok meg a népnek a következőz: Készítetez magatoknak útravalót, mert három nap múlva átkeltek itt a Jordánon,

hogy bemenjeteK, és birtokba vegyétek azt a földet, amelyet Istenetek, az ÚR ad nektek birtokul.

A rúbenieknek, a gádiaknak és Manassé törzse felének ezt mondta Józsué: Emlékezzetek arra az ígére, amelyet az ÚR szolgája, Mózes parancsolt nektek: Istenetek, az ÚR nyugalmat ad nektek, és nektek adja ezt a földet.

Feleségeitek, gyermekeitek és jószágaitok telepedjenek le ezen a földön, amelyet Mózes adott nektek a Jordánon túl. Ti pedig keljeteK át harcra készen testvéreitek élén mind, akik vitéz harcosok vagytok, és segítséteK őket,

amíg nyugalmat nem ad az ÚR testvéreiteKnek éppúgy, mint nektek, és birtokba nem veszik öK is azt a földet, amelyet Istenetek, az ÚR ad nekik. Azután visszatérheteK birtokul kapott földeteKre, hogy birtokoljátok azt, amit az ÚR szolgája, Mózes adott nektek a Jordánon túl, napkeletre.

Azok pedig ezt válaszolták Józsuének: Mindent megteszünk, amit parancsoltál, és megyünk mindenhová, ahová csak küldesz.

Mindenben úgy hallgatunk rád is, ahogyan Mózesre hallgattunk, csak legyen veled is Istened, az ÚR, ahogyan MózesseL vele volt.

A második fejezetben Józsué kiküldött két kémteK, hogy kikémléljék Jerikót, amely az első város volt a Jordánon túl. Jerikó az egyik legrégebb város a világon.

Akkor Józsué, Nún fia, titkon két kémteK küldött Sittímből, és ezt mondta nekik: MenjeteK, vegyéteK szemügyre azt a földet és Jerikót. Azok elmentek, betérteK egy Ráháb nevű parázna nő házába, és ott lefeküdték.

De Jerikó királyát figyelmeztetteK: Vigyázz! Izráeli férfiak jötteK ide az éjjel, hogy kémkedjenek az országban.

Jerikó királya ezt üzenete Ráhábnak: Add ki azokat a férfiakat, akik hozzád érkezteK, és betérteK a házaKba, mert azért jötteK, hogy kikémléljék az egész országot.

Az asszony azonban fogta, és elrejtette a két férfit, majd ezt mondta: Igaz, hogy betérteK hozzám azok a férfiak, de nem tudtam, honnan valók.

Kapuzárás idején, amikor besötétedett, eltávoztak. Nem tudom, hová mentek azok a férfiak. Fussatok gyorsan utánuk, mert még utolérheteKteK őket!

Pedig fölvitte őket a háztetőre, és elbújtatta a lenkóró közé, ami ki volt rakva a háztetőn.

A városbeli férfiak pedig üldözöbe veteKteK őket a Jordán gázlója felé vivő úton. A kaput pedig, amint kimentek az üldözők, bezárták.

Még le sem feküdték a kémeK, amikor fölment hozzájuk Ráháb a háztetőre, és ezt mondta nekik: Tudom, hogy az ÚR nekteK fogja adni ezt a földet, hiszen rettegés fogott el bennünket, és remeg töleteK mindenki, aki ezen a földön lakik.

Mert hallottuk, hogyan szárította ki az ÚR elötteteK a Vörös-tenger vizét, amikor kijötteteK Egyiptomból, és hogy a Jordánon túl, mit tetteK Szíhóonnal és Óggal, az emóriak két királyával, akiteK kiirtottatok.

Amikor ezt meghallottuk, megdermedt a szívünk, és még a lélegzete is elállt mindenkinek miattatok. Bizony, a ti Istenetek, az ÚR az Isten fönn a mennyben és lenn a földön.

Most azért esküdjöttek meg nekem az ÚRra, hogy amint én szeretettel bántam veletek, ti is szeretettel bántok majd apám háza népével, és biztos jelét adjátok annak,

hogy életben hagyjátok apámat, anyámat, fiú- és nőtestvéreimet és mindenüket, és megmentitek életüket a haláltól.

A férfiak így válaszoltak neki: Életünkkel kezeskedünk értetek, ha ti nem áruljátok el a mi ügyünket. Amikor majd az ÚR nekünk adja ezt a földet, szeretettel és igazságosan bánunk veled.

Azután leeresztette őket kötélben az ablakon át - háza ugyanis a vár falánál volt, és így a várfalnál lakott -,

és ezt mondta nekik: Menjete a hegyekbe, hogy rátok ne találjanak az üldözők, és rejtőzködjete ott három napig, amíg az üldözők vissza nem térnek. Azután menjete utatokra!

A férfiak ezt mondták neki: Nem fogjuk megszegni azt az esküt, amelyet neked tettünk.

Ezért amikor bejövünk erre a földre, kösd ezt a piros fonálból font kötelet arra az ablakra, amelyen át leeresztettél bennünket. Gyűjtsd magadhoz a házba apádat, anyádat, testvéreidet és apád egész háza népét.

És akkor, aki csak kijön házad ajtaján az utcára, az maga lesz halálának az oka, mi ártatlanok leszünk. De minket sújtsa a büntetés, ha valaki kezét emel azokra, akik veled lesznek a házban.

Ha azonban elárulod a mi ügyünket, akkor nem kötelez bennünket az az eskü, amellyel megeskettél bennünket.

Az asszony így felelt: Legyen úgy, ahogy mondtátok! Azután elküldte őket, és azok elmentek. A piros kötelet pedig rákötötte az ablakra.

Ez egy gyönyörű kép arról, hogy milyen biztonságban vagyunk mi Jézus Krisztusban. Azok akik megmaradnak Jézusban biztonságban vannak, rajta kívül pedig könnyen áldozattá válhatnak.

A hegyek Jerikó mögött voltak, a Jordán folyóval ellentétes oldalon.

A képek elmentek, eljutottak a hegyekbe, és ott maradtak három napig, amíg az üldözők vissza nem tértek. Keresték ugyan őket az üldözők mindenfelé, de nem találták.

Azután visszatért a két férfi, lejöttek a hegyekből, átkeltek a Jordánon, és megérkeztek Józsuéhoz, Nún fiához. Elbeszéltek neki mindazt, ami velük történt.

Ezt mondták Józsuénak: Bizony, kezünkbe adta az ÚR azt az egész földet, máris reszket tőlünk annak a földnek minden lakója.

Nagyon érdekes, hogy az Új testamentumban Jézus Krisztus származási vonalában van néhány nő is, pl. Ráháb, egy prostituált, Ruth, egy moábi nő, és Betsabé, Dávid felesége, akit Dávid nem tisztességes úton szerzett. Három ilyen nőt választott Isten arra, hogy az Ő Fiának származási vonalába kerüljenek. Van ennek egy szépsége, mert Jézus azért jött, hogy a bűnös emberekkel azonosulva magára vegye az ember bűneit és büntudatát, és helyette meghaljon. Ahelyett,

hogy Jézus valamiféle kékvérű királyi vonalból származott volna, a felmenői között egyszerű, közönséges, bűnös embereket találunk.

A harmadik fejezet:

Józsué másnap korán reggel fölkel, fölkerekedtek Sittímből, és eljutottak a Jordánhoz; ő meg Izráel fiai mindnyájan. Ott táboroztak, mielőtt átkeltek volna. Három nap múlva végigmentek az előljárók a táboron, és ezt parancsolták a népnek: Ha azt látjátok, hogy a lévita papok fölemelik Isteneteknek, az ÚRnak szövetségládáját, akkor ti is kerekedjete föl, és menjetek utána. De legyen mintegy kétezer könyök távolság köztetek és közte; ne menjetek közel hozzá.

Kétezer könyök kb. egy kilométernek felel meg.

Józsué ezt mondta a népnek: Szenteljéte meg magatokat, mert holnap csodákat tesz köztetek az ÚR.

A papoknak pedig ezt mondta Józsué: Vegyéte föl a szövetség ládáját, és vonuljatek a nép előtt! Fölvettéte tehát a szövetség ládáját, és mentek a nép előtt.

Az ÚR pedig ezt mondta Józsuénak: A mai napon kezdelek nagyá tenni az egész Izráel előtt, hadd tudják meg, hogy veled leszek, ahogyan Mózeszel is vele voltam.

Te azért parancsold meg a szövetség ládáját vivő papoknak: Amikor odaérte a Jordán vizének a széléhez, álljatek bele a Jordánba.

Azután ezt mondta Józsué Izráel fiainak: Jöjjetek ide, és hallgassáte meg Isteneteknek, az ÚRnak beszédét!

Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van köztetek - mondta Józsué -, és hogy ő valóban előzi elöletek a kánaániakat, a hettitákat, a hivvieket, a perizzieket, a girgásiakat, az emóriakat és a jebúsziatek:

Íme, az egész föld Urának a szövetségládája átmegy elöttek a Jordánon!

Most tehát válasszatek ki tizenkét férfit Izráel törzseiből, törzsenként egy-egy férfit. És mihelyt a Jordán vizét érinti a papok lába, akik az ÚRnak, az egész föld Urának a ládáját viszik, a Jordán vize kettéválik, a fölülről lefelé folyó víz megáll, mint egy gát.

Akkor fölkerekedett sátraiból a nép, hogy átkeljen a Jordánon. A papok vitték a szövetség ládáját a nép előtt.

A ládát vivők megérkezte a Jordánhoz, és a ládát vivő papok lába a folyó szélén belemerült a vízbe. A Jordán medre pedig az aratás idején mindvégig egészen tele volt.

Egyszerre csak megállt a fölülről lefelé folyó víz, gátként feltornyosult egy nagy szakaszon Ádámnál, annál a városnál, amely Cárétán mellett volt. A pusztai tenger, azaz a Sós-tenger felé folyó víz pedig teljesen különvált. Így kelt át a nép Jerikóval szemben.

Az ÚR szövetségládáját vivő papok ott álltak szilárdan a Jordán száraz medrében. Egész Izráel átkelt, és mindaddig száraz volt a meder, amíg az egész nép mindenestül át nem kelt a Jordánon.

Ugyanúgy, ahogy Isten kettéválasztotta a Vörös-tengert, most a Jordán folyását állította meg áradás idején.

Amikor a Vörös-tengerhez értek, akkor Mózes kinyújtotta a botját, a tenger kettévált, és száraz lábbal keltek át rajta. De a Jordánnál nem így történt. Az Úr próbára tette a hitüket: megengedte, hogy a papok lába vizes legyen, mert be kellett menjenek a folyóvízbe. Biztos, hogy nem volt könnyű, és el tudom képzelni, hogy még maga Józsué is aggódni kezdett néhány pillanatig, amikor beléptek a vízbe.

Ez már azt jelentette, hogy Istennel egy újfajta kapcsolatot kezdtek kialakítani: a hit kapcsolatát, amely mindannyiunk számára hihetetlenül fontos.

Azelőtt, amikor a tengerbe léptek, már látták, hogy Isten munkálkodik, mert kettévált a tenger, de most egy lépéssel tovább viszi őket Isten, és már azelőtt ki kell lépjenek hitben, mielőtt bármiféle bizonyítékot láthatnának.

Amikor az egész nép mindenestül átkelt a Jordánon, azt mondta az ÚR Józsuénak:

Válasszatok ki a népből tizenkét férfit, törzsenként egy-egy férfit, és ezt a parancsot adjátok nekik: Vegyetek föl tizenkét követ innen a Jordán közepéből, ahol a papok lába áll szilárdan, vigyétek azokat magatokkal, és tegyétek le a szálláson, ahol ma éjjel megszálltok.

Józsué odahívta azt a tizenkét férfit, akiket Izráel fiai közül kijelölt, törzsenként egy-egy férfit,

és ezt mondta nekik Józsué: Menjétek be a Jordán közepébe, Isteneteknek, az ÚRnak ládája elé, és vegyen föl mindegyikötök egy-egy követ a vállára; Izráel törzseinek a száma szerint.

Legyen ez emlékeztető jelül közöttetek; és ha majd megkérdezik fiaitok, hogy miféle kövek ezek,

akkor ezt mondjátok nekik: Kettévált a Jordán vize az ÚR szövetségladája előtt, amikor átkelt a Jordánon; kettévált a Jordán vize, és erre emlékeztetik ezek a kövek Izráel fiait mindörökké.

Izráel fiai úgy cselekedtek, ahogyan Józsué parancsolta.

Nagyon érdekes, hogy Isten azt akarja, hogy az Ő erejét és óhajait átadjuk a gyerekeinknek is, hogy ne felejtsek el azt, amit Isten értünk tett. Szomorú és tragikus, hogy nagyon kevés ébredés jutott el a második generációig. Mi most (1980-ben) hatalmas ébredésnek vagyunk részesei. Amit itt Isten végez, az egy olyan lelki jelenség, amelyről az egész világ beszél körülöttünk.

Isten Szentlelke hatalmasan munkálkodik, és Isten egy teljesen új embercsapatot nevel fel. Most kb. 150 hivatalosan elismert közösség van, amelyek mind a Calvary-ból indultak el, és azokon kívül is százas nagysegregndűek a nem hivatalos közösségek. Ha ez ilyen ütemben folytatódna, akkor tíz éven belül 10.000 Calvary lesz az Egyesült Államokban. Isten hatalmas módon dolgozik, és

mi megtapasztalhatjuk Isten munkájának izgalmát és élevezetét. Isten 14 év alatt olyan hatalmas munkát végzett, hogy csak ámulni és bámulni tudunk mindezen.

Viszont az is igaz, hogy az egyháztörténelem során már voltak ilyen munkálkodásai a Szentléleknek, de nagyon ritkán jutottak el a második generációig. Amint növekedünk, előbb-utóbb formálissá kell tenni bizonyos dolgokat, szabályokat kell felállítani, és abban a pillanatban, amikor korlátokat kezdünk felállítani, Isten munkáját kezdjük korlátozni.

Ha majd meghalok, akkor valami ostoba ember emléket akar majd állítani Chuck Smith-nek. Lesz egy Chuck Smith-ről elnevezett tornaterem, vagy valami hasonló. Isten őrizz ettől! Ez Jézus Krisztus munkájának az emléke, és arra kell emlékezzünk, amit Ő tett, sose emeljünk emlékműveket embereknek, Istenem óvjál minket ettől! Senki se emlékezzen rám, csak Isten munkájára!

Az emlékoszlopot nem Józsuének állították, hanem azért, hogy amikor a gyerekek megkérdezik, hogy miért van ott, akkor az apák el tudják mondani, hogy úgy keltek át a Jordánon, hogy Isten megállította a víz folyását. Ilyen Istent szolgálunk mi! Isten munkájának emlékezetére állították az oszlopot. Bárcsak sohasem tévesztenénk szem elől, hogy a munkálkodás sohasem ember érdeme, hanem Isten dicsősége!

Isten azt szeretné, hogy átadjuk a gyerekeinknek az Ő igazságát, dicsőségét, erejét, és mindezt úgy éri el, hogy kérdéseket teremt a gyermekek elméjében. Gondolkoztatok-e már azon, hogy egy gyermek miért kérdez olyan sokat? Mert a Szentlélek szándékosan alakította így őket, azért, hogy a gyerekek tanuljanak. Tanítsátok őket, és legyen az emlékoszlop egy alkalom arra, hogy megosszátok velük Isten munkáját és erejét.

Tizenkét követ állított föl Józsué a Jordán közepén is, azon a helyen, ahol a szövetség ládáját vivő papok lába állt. Ott is vannak mind a mai napig.

Két oszlopot állítottak: egyet a Jordánban, és egyet a parton. Érdekes dolog lenne bűváruhába bújni, és megnézni, hogy vajon ma is ott vannak ezek a kövek a Jordánban?

A ládát vivő papok a Jordán közepén álltak, amíg végbe nem ment mindaz, amit Józsué az ÚR parancsára elmondott a népnek. Mindezt már Mózes így parancsolta Józsuének. A nép pedig sietve átkelt.

Miután az egész nép mindenestül átkelt, az ÚR ládája is átkelt a papokkal együtt, és a nép élére állt.

Rúben fiai, Gád fiai és Manassé törzsének a fele is harcra készen kelt át Izráel fiai élén, ahogyan meghagyta nekik Mózes.

Mintegy negyvenezer fölfegyverzett ember kelt át az ÚR színe előtt, hogy harcoljon Jerikó síkságán.

Az ÚR naggyá tette azon a napon Józsuét egész Izráel szemében. Éppúgy tisztelték egész életében, mint ahogyan Mózeszt tisztelték.

Az ÚR azt mondta Józsuénak:

Parancsold meg a Bizonyosság ládáját vivő papoknak, hogy jöjjenek ki a Jordánból.

Józsué tehát megparancsolta a papoknak, hogy jöjjenek ki a Jordánból.

Amikor kijöttek az ÚR szövetségládáját vivő papok a Jordán közepéből, alighogy szárazra tették lábukat, visszatért helyére a Jordán vize, és úgy folyt egész medrében, mint azelőtt.

Az első hónap tizedikén jött fel a nép a Jordánból, és táborot ütött Gilgálban, Jerikó keleti határán.

Azt a tizenkét követ, amelyet a Jordánból vettek ki, Gilgálban állíttatta föl Józsué, és ezt mondta Izráel fiainak: Ha majd megkérdezik fiaitok apáiktól, hogy miféle kövek ezek,

magyarázzátok el fiaitoknak, hogy szárazon kelt át Izráel itt a Jordánon.

Az ötödik fejezetben minden férfit körülmetéltek, mivel a pusztában senki sem metélkedett körül, mióta kijöttek Egyiptomból. A körülmetélkedés a testi vágyaktól való elszakadást jelképezte. Isten olyan népet akart, akiknek a szíve a Lélekben volt. Isten azt mondta, hogy „metéljétek körül a szíveteket”, másszóval vágjátok ki a szívetekből a testi vágyaitokat.

Pál a Római levélben a zsidók hibájáról szól, mivel ők erről a külső jelképről gondoskodtak valóságos tartalom nélkül. Annak ellenére, hogy fizikailag körülmetéltek, a szívük mégis képmutatóan a test vágyai felé fordult.

Az izraeliek most az Igéret földjére belépve egy új kapcsolatba kerültek Istennel, amely egy olyan lelki kapcsolat, amelyet Isten veletek is meg akar teremteni: ez a testi vágyaitok felett győzedelmeskedő élet! Ezért fontos volt, hogy most minden felnőtt férfi körülmetélkedjen, és ezáltal a testi vágyaktól való elszakadás nyomán a Lélek szerint életet kezdje élni Isten szíve szerint.

Az ÚR pedig ezt mondta Józsuénak: Ma hártottam el rólatok az egyiptomi gyalázatot. Ezért hívják azt a helyet Gilgálnak mind a mai napig.

Gilgál azt jelenti, hogy elgurítani, elhárítani. Egyiptom mindig a test vágyait jelképezi. Ezt hártotta el Isten róluk a földre való bemenetelkor.

Amikor Gilgálban táboroztak Izráel fiai, elkészítették a páskát a hónap tizennegyedik napján este Jerikó síkságán.

Ez az első páska ünnep az Igéret földjén.

A páska második napján kovásztalan kenyeret ettek a föld terméséből és pörkölt gabonát ugyanazon a napon.

A manna pedig megszűnt a következő naptól fogva, hogy ettek a föld terméséből. Nem volt többé mannája Izráel fiainak, hanem már abban az évben Kánaán földjének a termését ették.

Most már új étrendet is kaptak. A Lélek szerinti élet nagyon változatos, és izgalmas, mert sohasem tudod előre, hogy mit tervezett Isten számodra a mai napon. Én sosem vagyok izgalmak hiányában.

Amikor Józsué Jerikónál volt, föltekintett, és látta, hogy egy férfi áll előtte, kivont karddal a kezében. Odament hozzá Józsué, és megkérdezte tőle: Közénk tartozol, vagy ellenségeinkhez?

Az pedig így felelt: Nem, hanem az ÚR seregének a vezére vagyok. Most jöttem. Ekkor Józsué arccal a földre borult előtte, és ezt mondta neki: Mit akar mondani szolgáljának az én Uram?

Az ÚR seregének a vezére ezt felelte Józsuénak: Oldd le sarudat a lábadról, mert szent az a hely, ahol állsz. Józsué pedig úgy tett.

Józsué itt Jézussal találkozott, aki az Úr seregeinek vezére. Ha egy angyal lett volna, akkor visszautasította volna az imádatot. A Jelenések könyvében János többször is imádni akarta az angyalt, de az mindig azt mondta, hogy „Állj fel, és az Urat imádd!” Isten azt mondta, hogy „Egyedül az Urat imádd, a te Istenedet!” Ezért az Úr seregeinek vezére senki más, csak Jézus lehet, aki ott áll készen arra, hogy bevezesse őket az Igéret földjére.

Itt egy követendő példát láthatunk egy igazi vezetőről. A legnagyobb vezető az, akit az Úr vezet. Isten azért választott Józsuét Izrael vezetőjének, mert Józsué engedte, hogy az Úr vezesse őt. Egyetlen ember sem megfelelő a vezetésre, aki nem rendeli magát alá a felsőbb vezetésnek. Ez a történelem tragédiája is, mert sok önkényeskedő vezető került trónra. Ezek az autokratikus önkényurak nem érezték semmiféle felelőséget senki iránt, és ők lettek a legfelsőbb hatalom miközben teljesen kiszipolyozták mindenkit. Az ilyenek alatt az emberek mindig szenvednek. Akik viszont alárendelték magukat az Úr trónusának, azok képesek jól uralkodni a saját trónjukon.

Amikor a százados Jézustól azt kérte, hogy gyógyítsa meg a beteg szolgálóját, Jézus azt mondta, hogy „elmegyek a házádba”. De a százados azt mondta, hogy „nem vagyok méltó arra, hogy eljőjj. Én is valakinek a szolgálatában vagyok és alattam is katonák szolgálnak.” Ezzel felismerte Jézus pozícióját, aki alárendelte magát az Atyának, és közben saját magának is megvolt a hatalma. „Egyiknek azt mondom, hogy tedd meg ezt, és ő megteszi, a másoknak, hogy tedd meg azt, és ő is megteszi, de én is más hatalma alatt állok. Tudom, hogy Neked is van hatalmad arra, hogy csak egy szót szólj, és a szolgám meg fog gyógyulni.” Jézus erre azt felelte, hogy „ilyen hitet nem láttam egész Izraelben.”

Ez az ember felismerte, hogy mit jelent a valódi hatalom.

Bárcsak megértenénk, hogy semmilyen jogunk sincs másokat vezetni, ha nem állunk hatalom alatt!

A 6.-ik fejezetben elkezdődik a föld elfoglalása. Jerikó bevételének módja nagyon lenyűgöző volt:

Ekkor azt mondta az ÚR Józsuénak: Lásd! A kezedbe adom Jerikót és királyát vitéz harcosaival együtt.

Vegyétek hát körül a várost, valamennyi harcos kerülje meg egyszer a várost. Így tégy hat napon át!

Hét pap vigyen hét kosszarvból készült kürtöt a láda előtt. A hetedik napon hétszer kerüljétek meg a várost, és a papok fújják meg a kürtöket.

És ha majd hosszan fújják a kosszarvakat, ti pedig meghalljátok a kürt szavát, hatalmas harci kiáltásban törjön ki az egész nép. Akkor le fog omlani a város kőfala, és a nép bevonulhat, mindenki egyenest előre.

Józsué, Nún fia tehát hívatta a papokat, és így szólt hozzájuk: Vegyétek föl a szövetség ládáját, hét pap pedig vigyen hét kosszarvból készült kürtöt az ÚR ládája előtt.

A népnek pedig ezt mondta: Vonuljatok föl, vegyétek körül a várost, és a fegyveresek vonuljanak az ÚR ládája előtt.

És úgy történt, ahogyan Józsué megmondta a népnek. A hét pap, aki a hét kosszarvból készült kürtöt vitte, az ÚR előtt vonult, és fújta a kürtöket. Az ÚR szövetségládája pedig utánuk haladt.

A fegyveresek a kürtöket fúvó papok előtt haladtak, az utóvéd meg a láda után ment, és folyton fújták a kürtöket.

A népnek ezt parancsolta Józsué: Ne kiáltsatok, a hangotokat se lehessen hallani, és egy szó se jöjjön ki a szátokból addig, amíg azt nem mondom nektek, hogy törjete ki harci kiáltásban.

El tudom képzelni, hogy a jerikóiak néhány nap után kezdtek félni. Itt egy sereg, amely el akarja foglalni a városukt: hét fickó fújja a kosszarvakat, aztán mögöttük mások valamiféle ládát cipelnek, és az egész sereg szó nélkül vonul utánuk, majd végül elvonulnak. Minden nap így ment ez 6 napig.

Történt pedig a hetedik napon, hogy hajnalhasadtával fölkeltek, és az addigi szokás szerint megkerülték a várost, de hétszer. Csak ezen a napon kerülték meg hétszer a várost.

Amikor hetedszer fújták meg a papok a kürtöket, ezt mondta Józsué a népnek: Kiáltozzatok, mert nektek adja az ÚR a várost.

És a hatalmas kiáltozás közepette leomlottak Jerikó falai. Elég hihetetlen történet, de igaz. Ha elég nagy az Istenetek, akkor semmiféle problémátok nem lehet ezzel. Isten ledöntötte Jerikó falait, és így Józsué és az izraeliek bevették a várost.

A parancs az volt, hogy Jerikóból semmiféle zsákmányt sem vihettek el a maguk számára. Ez az első város, amelyet bevesznek az Igéret földjén. Minden arany,

ezüst, réz vagy vas az Úr kincstárába kerül, mert ezek az első gyümölcsök, amelyek mindig az Úr gyümölcsei.

Abban az időben mondta ezt az esküt Józsué: Átkozott legyen az ÚR előtt az az ember, aki hozzáfog, hogy fölépítse ezt a várost, Jerikót! Elsőszülöttjére rakja le az alapját, és legkisebb fiára állítsa föl kapuit!

Honnan tudhatta Józsué ezt? Évszázadokig nem történt semmi, de a Királyok első könyvében, a 16:34-ben a király eldöntötte, hogy felépítik Jerikót. Akkor kezdték építeni, amikor az elsőszülött fia megszületett, és a kapukat akkor állították fel, amikor a legfiatalabb fia született meg. Józsué prófécija betű szerint beteljesedett, és a király átkozottá vált.

A 7.-ik fejezetben:

De Izráel fiai hibát követtek el a város kiirtásakor, mert a Júda törzséből való Ákán, Karmi fia, Zabdi unokája, Zerah dédunokája, elvett a kiirtandó dolgokból. Ezért föllángolt az ÚR haragja Izráel fiai ellen.

Józsué ugyanis néhány férfit küldött Jerikóból Ajba, amely Bét-Áven mellett van, Bételtől keletre, és azt mondta nekik: Menjetek, és nézzetek körül azon a földön. A férfiak fölmentek, és kémkedtek Ajban.

A Jordán egy síkságon folyik keresztül, és Jerikó is ezen a sík területen fekszik. Jerikóból Bételig és Ajig igen meredek út vezet a hegyre fel. Jerikó kb. 350 méterrel a tengerszint alatt fekszik, míg Betel kb. 850 méter magasan a tengerszint felett. Gyönyörű völgy vezet felfelé Jerikóból Bételbe.

Amikor visszatértek Józsuéhoz, azt mondták neki: Ne vonuljon föl az egész nép. Csak két- vagy háromezer ember vonuljon föl, azok is megverik Ajt. Ne fáraszd oda az egész népet, mert kevesen vannak azok.

Fölvonultak tehát oda a népből mintegy háromezren, de megfutamodtak Aj emberei elől.

Megöltek közülük Aj emberei mintegy harminchat embert, üldözték őket a kaputól egészen Sebárimig, és megverték őket a lejtőn. Ekkor valósággal megolvadt a nép szíve, és olyanná lett, mint a víz.

Józsué pedig megszaggatta ruháját, arccal a földre borult az ÚR ládája előtt, és úgy maradt estig Izráel véneivel együtt. A fejükre port hintettek.

Közben ezt mondta Józsué: Jaj, URam, URam! Miért is hoztad át ezt a népet a Jordánon, ha most az emóriai kezébe adsz bennünket, hogy elpusztítsanak? Bárcsak azt határoztuk volna, hogy a Jordánon túl maradunk!

Ó, Uram! Mit mondjak most, hogy Izráel máris meghátrált ellenségei előtt?

Ha meghallják ezt a kánaániak és az ország többi lakói, akkor körül fognak bennünket, és még a nevünket is kiirtják a földről. Mit teszel akkor a te nagy nevedért?

Az ÚR azt felelte Józsuénak: Kelj föl! Miért estél arca?

Ez hasonló ahhoz, mint amikor Mózes arcra borult Isten előtt, amikor nyomukban az egyiptomi hadsereggel Izrael gyermekei előtt ott volt a Vörös-tenger, és két hatalmas hegy közé szorulva úgy érezték, hogy csapdába estek. Az Úr pedig azt mondta Mózesnek, hogy „ez most nem az imádság ideje, hanem a haladásé.”

Józsué is arcra borulva félelmében az Úrhoz kiált, de az Úr ezt mondta:

Az ÚR azt felelte Józsuének: Kelj föl! Miért estél arcra?

Vétkezett Izrael, áthágták szövetségemet, amelyre köteleztem őket, mert elvettek a kiirtandó dolgokból, loptak is, és titokban a holmijuk közé tették.

Ekkor Istennel egy új lelki kapcsolat kezdetén vagyunk. Isten nem ígérte azt, hogy csak győzelmeink lesznek, mert vannak harcok, óriások a földön. A testünk nagyon hosszú ideje a saját vágyait szolgálta. Azért tudták első akadályt legyőzni, mert hajszálpontosan betartották az Úr utasításait. De az első győzelem után máris jelentkezett az elbizakodás veszélye.

„Uram, már nincs szükségünk a segítségedre Ajal kapcsolatban, mert már ismerjük a győzelem folyamatát. Aj egyáltalán nem olyan nagy, mint Jerikó, és ha Jerikót bevettük, akkor Aj nem lehet gond. Uram, ez esetben nincs szükségünk Rád. Józsué, ne küldd el az egész sereget, csak egy pár emberrel be tudjuk ezt venni.

Hányszor történik meg az, hogy amikor Isten győzelmet adott a testünk egyik nagy kihívásával szemben, akkor önteltséggel és győzelmi mámorral telünk meg, és azt gondoljuk, hogy „megvan, sikerült, nincs további segítségre szükségem, mert ezt a kis dolgot már én magam is kezelni tudom.” Saját erőből indulok neki, anélkül, hogy először Istent keresném.

Isten azt mondta Józsuének, hogy „Kelj fel! Miért kiáltasz most hozzám?” Ha Józsué először az események előtt imádkozott volna, akkor nem jutott volna ebbe a helyzetbe. Ez gyakran igaz a mi életünkben is: elfelejtünk a dolgok előtt imádkozni és akkor miután megtörtént a baj, akkor térdre kell boruljunk az Úr előtt.

A túlzott önbizalmat hihetetlen módon tudja az ellenség kihasználni. Figyeljete erre, és tudjátok meg, hogy a test legkisebb vágyát sem lehet legyőzni az Úr utmutatása és segítsége nélkül. Sajnálom, hogy így van, de ti is ugyanolyan gyengék vagytok, mint én, amikor a test ellen hadakoztok. Az Úr segítségére van szükség az életünk minden területén, ha győzedelmeskedni akarunk.

Ez azért van így, mert az Úr nem akarja azt, hogy ostoba felfuvalkodottakká váljunk, és azzal dicsekedjünk, hogy milyen nagyszerű módon győztük le a túlzott étvágyunkat, vagy más dolgokat, és ennek nyomán másokra farizeusként nyomást gyakoroljunk. „Nekem is volt ilyen problémám, de ezt és ezt csináltam, és bárki meg tudja ezt tenni, ha tényleg akarja.”

Ez egy szörnyen ostoba magatartás, mert azt sugallja, hogy ha olyan jó volnál, mint én, akkor neked is sikerülne. Ezért Isten tudatunkba vési, hogy milyen reménytelenül el vagyunk veszve az Ő segítségével nélkül. Amikor aztán eljön a győzelem, csak annyit mondhatok, hogy „Köszönöm Istenem, te tetted ezt.”

Én már mindent,... mindent megpróbáltam, hogy megszabaduljak a hirtelen haragú természetemtől. El nem tudjátok képzelni, hogy mi mindent tettem meg! Nagyon utáltam, amikor elvesztettem az uralmam az érzéseim fölött. Egy napon Isten elvette tőlem! Sokáig én akartam ellenőrzésem alatt tartani, mert édesanyám mindig azt mondta, hogy „Fiam, uralkodj magadon.” Megpróbáltam, és voltak időszakok, amikor elég jó eredménnyel. Igaz, hogy belül hatalmas gőz forrongott bennem, de nem esett le a fedő róla. Aztán amikor egyszer csak felrobbantam, akkorra már olyan nagy volt a nyomás, hogy nagyon vad lettem. És után meg szörnyen éreztem magam, büntudatom volt mindig.

Aztán egyszer csak Isten elvette az egészséget, és többet nem kellett én ellenőriznem a dolgokat, mert nem gyúlt már harag bennem, nem haragudtam többé. Évekig nem is vettem észre, hogy ez megtörtént. Egy nap valami olyan történt, amely régen hatalmas haragra lobbantott, és most nem történt semmi. Nem volt gőz, nem volt harag, és ekkor döbbsentem rá, hogy Isten elvette azt a vad, szörnyű természetet tőlem. Áldott legyen az Úr neve! Most már nincs semmiféle sikerformulám arra, hogy hogyan kell ellenőrzésünk alatt tartani a kirohanásainkat. Mindegyiket kipróbáltam, és egy sem működött. De rájöttem, hogy amit én nem tudtam megtenni, azt az Úr megtette akkor, amikor már kétségbeesésemben feladtam a harcot, és hozzá kiáltottam: „Istenem segíts, mert én nem tudom megtenni.”

Gyakran azt gondoljuk, hogy amikor Istenhez kell forduljunk, akkor már elértünk a kötelünk végére, és mekkora tragédia, hogy idáig jutottunk... De a valóság az, hogy ez egy áldás, mert ez a végső kiáltás általában a győzelmi kiáltást megelőző pillanat. Amikor Isten a legvégső kétségbeesés határára juttat, és tudod, hogy semmi esélyed sincs, és feladod, akkor tud Ő közbelépni, és munkálkodni, mert akkor már túlvezetett önmagadon. Amikor aztán Ő megteszi, akkor én nem játszom az ostobát, és nem dicsekszem úgy, mintha én tettem volna. Isten önmagának tulajdonítja az életünk győzelmének dicsőségeit.

Vétkezett Izráel, áthágták szövetségemet, amelyre köteleztem őket, mert elvettek a kiirtandó dolgokból, loptak is, és titokban a holmijuk közé tették.

...

Józsua korán reggel fölkelt, felsorakoztatta Izráel törzseit, és a sorsvetés Júda törzsét jelölte meg.

Azután felsorakoztatta Júda nemzetségeit, és a sorsvetés Zerah nemzetségét jelölte meg. Azután felsorakoztatta Zerah nemzetségéből a férfiakat, és a sorsvetés Zabdit jelölte meg.

Amikor az ő családjának a férfait sorakoztatta fel, a sorsvetés a Júda törzséből való Ákánt, Karmi fiát, Zabdi unokáját, Zerah dédunokáját jelölte meg.

Vajon hogy éreztétek volna magatokat Ákán helyében?

Ekkor azt mondta Józsué Ákának: Fiam, adj dicsőséget az ÚRnak, Izráel Istenének! Tégy bűnvallást előtte, és mondd el nekem, hogy mit tettél, ne titkolj el semmit előttem.

Ákán így válaszolt Józsuénak: Bizony, vétkeztem az ÚR, Izráel Istene ellen, mert ezt meg ezt tettem:

Megláttam a zsákmány között egy szép sineári köntöst, kétszáz sekel ezüstöt és egy ötven sekel súlyú aranyrudat. Megkívántam és elvettem őket. Ott vannak a sátramban elásva a földbe, az ezüst is alattuk van.

Ekkor Józsué követeket küldött, ezek elfutottak a sátorba, és csakugyan el volt ásva mindez a sátrában, és az ezüst is alatta volt.

Kihozták a sátorból, odavitték Józsuéhez és Izráel fiaihoz, és odatették az ÚR színe elé.

Ákán az Urat lopta meg, mert megkívánta ezeket a dolgokat. Azt hitte, hogy senki sem fogja megtudni, de a bűne harminchat ember életébe került.

Gyakran azt mondjuk, hogy az én bűnöm csak engem érint, nekem fáj. De ez nem így van. A bűnöd másokra is rossz hatással van. Ákánt megkövezték a bűnéért.

Elindult tehát Józsué az egész hadinéppel, és fölvonultak Aj ellen. Kiválasztott Józsué harmincezer erős vitézt, és elküldte őket éjjel.

Ezt a parancsot adta nekik: Figyeljetek rám! Álljatok lesbe a városnál, a várostól nyugatra. Ne legyetek nagyon messze a várostól, és legyetek mindnyájan készenlétben!

Én a velem levő egész néppel megközelítem a várost. Ha majd kijönnek ellenünk, mint először, elfutunk előlük.

Ők utánunk fognak jönni annyira, hogy elszakítjuk őket a várostól, mert azt gondolják, hogy futunk előlük, mint először. Mi tehát futunk előlük.

Ti akkor indítsatok támadást a leshelyről, és vegyétek birtokba a várost, mert Istenetek, az ÚR, kezetekbe adja azt.

És ha majd beveszitek a várost, gyűjtsátok föl azt. Az ÚR szava szerint cselekedjete! Lássátok, ezt parancsoltam nektek!

Azután elküldte őket Józsué. Azok elmentek a leshelyre, és elhelyezkedtek Bétel és Aj között, Ajtól nyugatra. Józsué pedig a nép között töltötte ezt az éjszakát.

Korán reggel fölkelt Józsué, számba vette a népet, azután fölvonult Izráel véneivel a nép élén Aj ellen.

Az egész vele levő hadinép felvonult. Így közeledtek, és megérkeztek a város alá. Tábort ütöttek Ajtól északra, úgyhogy egy völgy volt köztük és Aj között.

Ekkor kijelölt mintegy ötezer embert, és lesbe állította őket Bétel és Aj között a várostól nyugatra.

Így helyezték el a népet: a tábor egészét a várostól északra, a hátba támadókat pedig a várostól nyugatra. Józsué ezt az éjszakát a völgyben töltötte.

Látta ezt Aj királya. A város férfiai pedig nagy hirtelen korán kivonultak, hogy harcoljanak Izráel ellen; a király és egész népe a kijelölt helyre ment, a síkság szélére, mert nem tudta, hogy lest vetettek neki a várostól nyugatra.

Józsué és egész Izráel pedig, mintha vereséget szenvedtek volna tőlük, futásnak eredtek a puszta felé.

Ekkor hadba szólították az egész népet, amely még a városban volt, hogy üldözzék őket. Üldözték is Józsué, és elszakadtak a várostól.

Nem maradt senki Ajban és Bételben, aki ne vonult volna ki Izráel ellen. A várost tárva-nyitva hagyták, és úgy üldözték Izráelt.

Akkor ezt mondta az ÚR Józsuének: Nyújtsd ki a kezeden levő dárdát Aj felé, mert a kezembe adtam azt. Józsué kinyújtotta a kezében levő dárdát a város felé.

Erre a lesben állók gyorsan fölkeltek helyükről, és futni kezdtek, amint Józsué kinyújtotta a kezét. Behatoltak a városba, elfoglalták, és nyomban felgyújtották a várost.

Amikor az ajbeliek hátrafordultak, látták, hogy a város füstje száll az ég felé, és nincs módjuk se erre, se arra menekülni, mert a puszta felé menekült nép is visszafordult üldözői ellen.

Amikor ugyanis látta Józsué és egész Izráel, hogy a lesben állók elfoglalták a várost, és hogy a város füstje száll fölfelé, visszafordultak, és vágni kezdték az ajbelieket.

A városban levők is kijöttek ellenük, és így az izráeliek közé kerültek. Ezek innen, azok onnan vágták őket, úgyhogy senki sem maradt, aki elfuthatott vagy elmenekülhetett volna.

Aj királyát azonban élve fogták el, és Józsué elé vitték.

Az Úr vezetésével győzelmet arattak.

Ekkor oltárt épített Józsué az ÚRnak, Izráel Istenének az Ébál hegyen, ahogyan megparancsolta Mózes, az ÚR szolgája Izráel fiainak, és ahogyan meg is van írva Mózes törvénykönyvében. Oltárt épített faragatlan kövekből, amelyekhez nem nyúltak vassal. Égőáldozatokat áldoztak azon az ÚRnak, és békeáldozatokat vágtak.

És felírta ott a kövekre Mózes törvényének a mását; Izráel fiai előtt írta fel.

Az egész Izráel, annak vénei, elöljárói és bírái ott álltak kétfelől a láda mellett, az ÚR szövetségládáját vivő lévita papokkal szemben, mind a jövevények, mind a született izráeliek, fele a Garizim hegye irányában, fele pedig az Ébál hegye irányában, ahogyan Mózes, az ÚR szolgája megparancsolta, hogy így áldják meg Izráel népét első ízben.

Azután fölolvasta Józsué a törvény minden igéjét, az áldást és az átkot, pontosan úgy, ahogyan meg van írva a törvénykönyvben.

Mindabból, amit Mózes megparancsolt, egyetlen szó sem volt, amit ne olvasott volna föl Józsué Izráel egész gyülekezete előtt, meg az asszonyok, gyermekek és jövevények előtt, akik köztük éltek.

Ismét elismételték Isten áldásainak és átkainak feltételeit.

JÓZSUÉ 9-16. FEJEZET

Jerikó és Aj városainak bevétele után a kánaáni királyok úgy gondolták, hogy egyetlen esélyük, ha szöveteznek egymással Izrael ellen. A gibeóniak úgy döntöttek, hogy cselhez folyamodván békét fognak kötni Izraellel.

Meghallották ezt mindazok a királyok, akik a Jordánon túl a hegyvidéken, a Seféla-alföldön és a Nagy-tenger egész partja mentén a Libánon felé laktak: a hettiták, az emóriak, a kánaániak, a perizziek, a hivviek és a jebúsziai.

Szövetkeztek egymással, hogy együttesen harcoljanak Józsué és Izrael ellen.

De meghallották Gibeón lakói, hogy mit tett Józsué Jerikóval és Aj városával, ezért ők cselhez folyamodtak. Elindultak, és így szerelték föl magukat: elnyűtt zsákokat szereztek szamaraikra, meg elnyűtt, megrepedezett és összekötözött borostömlőket,

a lábukra elnyűtt és foltozott sarukat, magukra pedig elnyűtt ruhát. Útravaló kenyerük is mind száraz és csupa morzsa volt.

Így mentek Józsuéhoz a táborba, Gilgálba, és ezt mondták neki meg az izráelieknek: Messze földről jöttünk. Kössetek most szövetséget velünk!

Az izráeliek azonban ezt mondták a hivvieknek: Hátha köztünk laktok; hogyan köthetnénk akkor veletek szövetséget?

Azok ezt mondták Józsuénak: Szolgáid vagyunk. Józsué azonban megkérdezte: Kik vagytok, és honnan jöttök?

Azok ezt felelték neki: Igen messze földről jöttek szolgáid, Istenednek, az ÚRnak nevéért, mert hallottuk hírét és mindazt, amit Egyiptomban vitt véghez.

Meg mindazt, amit az emóriak két királyával tett a Jordánon túl: Szíhónnal, Hesbón királyával és Óggal, Básán királyával Astárótban.

Ezért véneink és országunk lakói ezt mondták nekünk: Vegyetek magatokhoz útravalót, menjetek eléjük, és mondjátok nekik: Szolgáitok vagyunk, kössetek hát szövetséget velünk!

Itt a kenyerünk: még meleg volt, amikor otthonunkban elláttuk magunkat vele, és elindultunk, hogy hozzátok jöjjünk, most meg már száraz és csupa morzsa lett.

Ezek a borostömlők is újak voltak, amikor megtöltöttük, most pedig repedezettek. A ruhánk és a sarunk is elnyűtt a nagyon hosszú úton.

Akkor kezükbe vették az emberek azoknak az útravalóját, de az ÚR akaratát nem kérdezték meg.

Józsué ráállt a békére, és szövetséget kötött velük, azzal az ígérettel, hogy életben hagyja őket. A népközösség vezetői pedig megesküdték erre.

Három nappal azután, hogy szövetséget kötöttek velük, meghallották, hogy a közelből valók, sőt közöttük laknak.

Ez volt Józsué második hibája, amióta vezető volt: Aj esetében történt az első hiba, amikor kevés emberrel akarta bevenni Aj városát, és előtte nem imádkozott. Ugyanezt a hibát követte el itt is: nem kérdezte meg az Urat a gibeóniakkal

kapcsolatban, hanem a külső jelek alapján döntött, és egy olyan szövetséget kötött, amely nem Isten szerint való volt.

Hányszor találjuk magunkat istentelen helyzetben azért, mert elfelejtjük először kikérni Isten véleményét. Amikor emiatt aztán nehéz helyzetbe kerülünk, akkor kétségbeesve rohanunk Istenhez. De ha először Őt kérdeztük volna, akkor megóvott volna sok tragédiától.

De a vezetők mind azt mondták az egész közösségnek: Megesküdtünk nekik az ÚRra, Izráel Istenére. Nem bánthatjuk őket.

Azt csináljuk velük, hogy életben hagyjuk őket, és akkor nem ér bennünket az ÚR haragja az eskü miatt, amivel megesküdtünk nekik.

Azt mondták a vezetők, hogy életben maradhatnak, de legyenek az egész közösség favágói és vízfordói. Így határoztak róluk a vezetők.

Józsué pedig hívatta őket, és így beszélt hozzájuk: Miért csaltatok meg bennünket? Azt mondtátok, hogy nagyon messze laktok tőlünk, pedig köztünk laktok?!

Legyetek hát átkozottak! Ne fogyjanak ki közületek a szolgák, az Isten házának favágói és vízfordói!

Azok ezt felelték Józsuének: Mivel tudomásukra jutott szolgálóidnak, hogy Istenetek, az ÚR megígérte szolgálójának, Mózesnek, hogy nektek adja az egész országot, és kipusztítja elöletek az ország minden lakóját, nagyon féltettük tőletek az életünket, ezért tettünk így.

Most már a kezekben vagyunk, bánj velünk úgy, ahogyan jónak és helyesnek látod!

Józsué pedig így cselekedett velük: Megmentette őket Izráel fiainak a kezéből, és nem gyilkolták le őket.

Azon a napon Józsué elrendelte, hogy a közösségnek, valamint az ÚR oltárának a favágói és vízfordói legyenek azon a helyen, amelyet majd kiválaszt az ÚR. Így van ez ma is.

A gibeóni városok egyike volt Kirjat-Jeárim, ahol a szövetség ládáját tartották egészen Dávid uralkodásáig, és ő volt az, aki elvitette azt később Jeruzsálembe.

A szövetkező királyok, amikor meghallották, hogy a gibeóniak szövetséget kötöttek Izraellel, akkor elhatározták, hogy megtámadják Gvibeón városát.

Akkor a gibeóniak ezt az üzenetet küldték Józsuének a gilgáli táborba: Ne hagyj cserben szolgálóidat! Gyere föl hozzánk gyorsan, és szabadíts meg! Segítségünk, mert a hegyvidéken lakó emóriai királyai összefogtak ellenünk!

Erre fölvonult Józsué Gilgálból egész hadseregével, valamennyi vitéz harcosával.

Az ÚR ezt mondta Józsuének: Ne félj tőlük, mert a kezükbe adom őket! Senki sem állhat meg közülük előtted.

Józsué hirtelen rájuk tört, miután egész éjszaka menetelt Gilgálból.

Az ÚR megzavarta az ellenséget Izráel előtt, úgyhogy Izráel nagy vereséget mért rájuk Gibeónnál, üldözte őket a béthóróni hágó felé, és vágta őket egészen Azékáig és Makkédáig.

Amikor menekültek Izráel elől, az ÚR nagy jégesőt hullatott rájuk az égből a béthóróni lejtőn egészen Azékáig, és meghaltak. Többen haltak meg a jégesőtől, mint amennyit fegyverrel mészároltak le Izráel fiai.

Amikor az ÚR Izráel fiai kezébe adta az emóriákat, Józsué az ÚRhoz szólt, és ezt mondta Izráel jelenlétében: Nap, maradj veszteg Gibeóban, te is hold, az Ajjálón-völgyben!

És veszteg maradt a nap, megállott a hold is, míg ellenségein bosszút állt a nép. Meg van ez írva a Jásár könyvében. Megállt a nap az ég közepén, nem sietett lenyugodni egy teljes napig.

Nem volt ilyen nap sem azelőtt, sem azután, hogy emberi szóra így hallgatott volna az ÚR, mert az ÚR harcolt Izráelért.

Valóban egy nagyon különleges esemény volt ez. Amikor a Bibliában egy természetfeletti csodáról olvashatunk, akkor rögtön jönnek az okoskodók, főleg azok, akik nem hisznek Istenben, vagy azok, akik Istent az emberhez hasonlóknak gondolják. A csodák mindig kételkedést okoznak az ilyeneknek, és aztán ezek hajlamosak még fel is nagyítani az általuk látott problémákat.

Például, az egyik hihetetlen dolog ezzel kapcsolatban számukra az, hogy szerintük, ha a Föld hirtelen megállna, mivel előtte majdnem 1000 mérföldes óránkénti sebességgel forgott, ezért minden ember lerepülne a bolygónkról. De semmi sem utal arra, hogy ez a megállás hirtelen történt volna. Ha mondjuk 6 órába került volna ez a megállás, akkor a centrifugális erő szempontjából olyan lett volna, mintha a 90 km/órával guruló autót 20 perc alatt akarnád megállítani. Semmit sem éreznél a tested ellen fellépő erőkből.

Ha a földet 8 perc alatt állította volna meg Isten, az pedig kb. 30 másodperc alatti megállással egyenértékű 90km/óra sebességről, amelyhez még a biztonsági öv sem szükséges. De semmi sem utal arra, hogy a föld azonnal megállt volna.

Józsué kérésére tehát egy nagyon hosszú nap kellett ez legyen, ugyanakkor hatalmas jégesőt is bocsájtott az Úr az ellenségeikre is, amelynek nyomán több ember pusztult el, mint a kardcsapások következtében.

Egy nagyon érdekes könyvet írt Emanuel Wilakowski, a címe „Világok harca”. Az ő elmélete szerint a Vénusz bolygó kétszer is belépett a mi Naprendszerünkbe az ember földi történelme során.

Először akkor, amikor Izrael gyermekei Egyiptomból jöttek ki, és több csapásnak is a Vénusz közelsége lehetett az oka.

A második eset pedig szerinte akkor történt, amikor itt Józsué ezen a hosszú napon legyőzte az ellenségeit.

Wilakowski azt állítja, hogy azelőtt a Föld az ellenkező irányba forgott. Elmélete szerint, ha Józsué idejében ilyen hosszú nap volt a földön, akkor más eseményeknek, feljegyzéseknek is igazolniuk kell, hogy máshol hosszú éjszaka vagy hosszú nappal volt.

Az inka indiánok történelmi feljegyzései között meg is találta azt az írást, amikor egy nagyon hosszú éjszakáról írnak, és ugyanakkor hatalmas viharok, földrengések és szökőárok voltak azon a napon.

Wilakowski körbejárta a földet és sok más, ehhez hasonló feljegyzést talált, amelyek hosszú reggelekre, hosszú délutánokra utaltak, és amelyeket katasztrófális természeti jelenségek kísértek. Ő nem keresztény és nem is hisz Istenben, csak a Bibliát használja a saját elméleteinek bizonyítására, ugyanakkor történelmi bizonyítékokkal alátámasztja azt is, hogy ez az esemény megtörtént.

Nem biztos, hogy mindennel egyetértek, amit a könyvben leírt, de annak nagyon örülök, hogy a szkeptikusok számára is egyértelműen be tudja bizonyítani, hogy a Nap megállítása, pontosabban a föld forgásának leállítását megtörtént tény volt.

Ha viszont Istenről megfelelő képed van, akkor semmiféle bizonyítékra sincs szükséged, mert egyszerűen elhiszed, hiszen az Isten szava ezt állítja. Egyeseknek viszont sok bizonyítékra van szükségük ahhoz, hogy számukra ilyen hihetetlen történetet elhiggyenek.

Nem volt ilyen nap sem azelőtt, sem azután, hogy emberi szóra így hallgatott volna az ÚR, mert az ÚR harcolt Izráelért.

Wilakowski szerint ez volt az az esemény, amely a Föld tengelyét 23 fokkal elhajlította, és ez a mai napig is így maradt, és ennek következtében van annyi jég a sarki területeken.

Azután visszatért Józsué az egész Izráellel a gilgáli táborba.

Az az öt király pedig elmenekült, és elrejtőzött a makkédai barlangban.

De jelentették Józsuénak, hogy megtalálták az öt királyt, akik a makkédai barlangban rejtőznek.

Józsué ezt mondta: Gördítsetek nagy köveket a barlang szájára, és rendeljétek oda embereket, hogy őrizzék őket.

Ti pedig ne álljatok meg, üldözzétek ellenségeiteket, vágjátok utócsapataikat, és ne engedjétek őket bejutni városaikba, mert kezetekbe adta őket Istenetek, az ÚR.

Józsué és Izráel fiai igen nagy csapást mértek rájuk, és szinte teljesen megsemmisítették őket. Csak azok maradtak meg közülük, akik elmenekültek, és bejutottak a megerősített városokba.

Ekkor visszatért az egész nép épségben Józsuéhoz a makkédai táborba. Senki se merte ezután fenyegetni Izráel fiait.

Akkor ezt mondta Józsué: Nyissátok ki a barlang száját, és hozzátok ide hozzám azt az öt királyt a barlangból!

Így cselekedtek. Odavitték hozzá a barlangból azt az öt királyt: Jeruzsálem királyát, Hebrón királyát, Jarmút királyát, Lákis királyát és Eglón királyát.

Miután odavitték ezeket a királyokat Józsuéhoz, magához hívatta Józsué az izraeli férfiakat mind, és azt mondta a harcosok vezéreinek, akik vele jártak: Jöjjetek ide, tegyétek lábatokat ezeknek a királyoknak a nyakára! Azok odamentek, és rátették lábukat azok nyakára.

Ekkor azt mondta nekik Józsué: Ne féljeteK, és ne rettegjeteK, legyetek erősek és bátrak! Mert így tesz az ÚR minden ellenségetekkel, akikkel harcolni fogtok.

Azután levágta őket Józsué, megölte, és felakasztotta őket öt fára. Ott maradtak a fákon fölakasztva egészen estig.

Naplementekor Józsué parancsára levették őket a fákról, bedobták a barlangba, ahol rejtőzködtek, és nagy köveket raktak a barlang szájára. Ott vannak ezek még ma is.

Ezután Józsué és az izraeli sereg bevette mindegyik várost.

A 42.-ik vers:

Mindezeket a királyokat és országukat egy hadjáratlal foglalta el Józsué, mert Izrael Istene, az ÚR harcolt Izraelért.

Azután visszatért Józsué egész Izraellel a gilgáli táborba.

A Bírák könyvében olvashatunk egy éneket Istenről, amint használja a csillagokat, hogy segítse az Ő népének a harcát.

Vannak olyanok, akik magukat teisztikus evolucionistáknak hívják. Ők elfogadják, hogy eredetileg Isten teremtett mindent, de Istent egy erőnek látják, ami elindította az egész teremtést. Aztán szerintük Ő visszavonult, és hagyta, hogy minden tovább alakuljon, fejlődjön.

A teisztikus evolúció egy kísérlet volt az evolúció és a Biblia kombinálására, de ez ahelyett, hogy megválaszolta volna a kérdőjeleket, inkább csak több problémát okozott. Az ő tanait, az uniformitarianizmust Péter igen jól megfogalmazta a következőképpen:

az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek,

és ezt kérdezzetik: „Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van.”

Az uniformitarianizmus tulajdonképpen azt hirdeti, hogy minden úgy fog folytatódni, ahogy az eddig alakult, másszóval semmilyen jelentős változás nem lesz: minden megmagyarázható a geológiai fejlődéssel, és a ma is megfigyelhető folyamatokkal.

Ez viszont pontosan ellentétben áll a Bibliával, mert nem hihetsz egyszerre mind a két dologban. Ezek kizárják egymást.

Emanuel Wilakowski egy másik könyvében, a „Megbolydult Föld”-ben teljesen ízekre szedi az uniformitarianizmust, és megcáfolhatatlan bizonyítékokkal teljesen elsöpri azt. Ezzel a tudósokat másodszer is térdre kényszeríti, mert bebizonyítja, hogy katasztrófikus változások nyomán jutott el a Föld a mai állapotába.

A Megbolydult Föld című könyvében bebizonyítja az Özönvíz megtörténtét. Nem az a célja, hogy ezt bizonygassa, de például ír hatalmas csontleletekről, amelyeket több angliai barlangban találtak. Ezek a csontok mind egyszerre kerültek oda, és mind súlyos sérülést szenvedtek valami hatalmas erőtől. Mindenféle és fajtájú állatok voltak ott együtt, pl. tigrisek és nyulak, amelyek egymás ellenségei, mégis egymás mellett pusztultak el.

Hajlamosak vagyunk arra, hogy tudat alatt úgy gondolkozzunk Istenről, mint Aki távol van, irányítja a világegyetemet, és nem avatkozik bele az életünkbe. Nem gondoljuk róla, hogy Őt ebben a pillanatban is nagyon érdekli az, hogy mit csinálók.

Az egyik legfontosabb dolog, amit ki kell fejlesszünk magunkban, az Isten jelenlétének tudatos érzékelése mindenhol, minden körülmények között.

Tudnunk kell azt, hogy Istent életünk legapróbb részletei is érdeklik, az Ő „füle mindig nyitva van az igazak számára.”

Ha szükségben szenvedsz, ha szegény vagy, és elnyomnak a gazdagok, akkor is meghallja az Úr a te kiáltásod, még akkor is ha te azt hiszed, hogy ez nem így van.

Meghallotta Józsué kiáltását is, mert ő látta, hogy kezd beesteledni, és nem fogják tudni teljesen elpusztítani az ellenségeiket, és elkiáltotta magát, hogy „Nap, maradj veszteg!”, és a Nap úgy maradt még egy napig.

Lehet, hogy elhiszed, hogy Isten meg tudja gyógyítani a fájós lábujjdat, vagy a fülfájásodat, de igazság szerint nem gondolunk arra, hogy Isten drámai, hatalmas módon léphet közbe a mi életünk során.

Amikor Corona-ban indítottam el egy gyülekezetet, emellett dolgoznom kellett egy motel építkezésén, hogy a család anyagi szükségleteit betöltssem. Naponta, minden reggel volt egy 15 perces műsorom a rádióban, egy Biblia tanítás, és miközben a munkahelyemre vezettem, mindig szoktam ezt a műsort hallgatni, hogy ki tudjam javítani magam.

Hetente több száz mérföldet vezettem, és az autóm kezdett nagyon rozoga lenni. Az egyik hangszóró már tönkre ment, és csak a hátsó hangszóró szólt, miközben hallgattam a tanításomat. De egyszer csak olyan erősen kezdett zúgni a hangszóró, hogy már nem hallottam a műsort, és elkezdtem panaszkodni az Úrnak:

„Látod, Uram, a tegnap este levezettem ezt a hosszú utat, hogy megtarthassam a Biblia órámat, már annyit vezettem, hogy leesnek a kerekek erről az autóról, mert

szolgálni szeretnék. A családomnak ételre van szüksége, ezért dolgozom ezen az építkezésen. Nem szeretem ezt a hosszú utat, mert olyan unalmassá válik, és az egyetlen dolog a rádió, ami segít ezen. Annyira szeretném hallani a műsoromat, bárcsak ismét működne ez a rádió.”

Ilyen és ehhez hasonló dolgokat mondhattam az Úrnak, és egyszer csak az azt láttam a fejemben, hogy a hátsó hangszórónak van egy kettős bemenete, amelybe a kábelek csatlakoznak, és azt is láttam, hogy ez a kábel már nagyon kilazult, és mindjárt ki fog esni. Teljesen tisztán láttam ezt az elmémben, azonnal félre álltam az út mellé, kinyitottam a csomagtartót, hogy megnézzem, hogy mi van a hátsó hangszóró csatlakozásával.

Pontosan úgy volt, ahogy az elmémben láttam: a csatlakozó meglazult. Visszanyomtam a helyére, lecsuktam a csomagtartót, beugrottam az autóba, bekapcsoltam a rádiót, és olyan tisztán szólt, mint egy harangszó. „Hihetetlen, Uram, hogy még azzal is foglalkozol, hogy halgathassam a rádiót” – kiáltottam fel. Akkor értettem meg, hogy Isten nagyon közel van hozzánk, és az a vágya, hogy mélyen benne lehessen az életünkben, csak mi nem adjuk meg neki a lehetőséget.

Mondhatod, hogy Isten sohasem szólt még hozzám. Kérted, hogy szóljon? Kérdeztél tőle valaha is egy közvetlen kérdést? Vártál-e arra, hogy válaszoljon? Be kell ismerjem, hogy nem igazán gondoltam, hogy válaszolni fog, inkább csak panaszkodtam neki. De ezután kezdtem rájönni, hogy ha direkt kérdéseket teszünk fel Istennek, akkor gyakran direkt válaszokat is kapunk Tőle. Rájöttem, hogy gyakran csak azért szenvedtem valamiben hiányt, mert nem kértem tőle, hogy adjon.

Isten itt van, Isten munkálkodni akar. Ő nem vonult el a világegyetem egy távoli sarkába. Ezt mondta Illés a Baál prófétáknak is, hogy „talán az isteneitek elmentek vakációra, vagy valami mást csinálnak?! Kiáltatok hangosabban!” A mi Istenünk nem vonult el, Őt nagyon is érdekli életünk minden apró kis részlete. Ti a gyermekei vagytok, és nem szeret titeket elcsüggedve aggódva, vagy rettegve látni. Ki akar nyúlni felétek és segíteni akar nektek.

Ne gondoljátok, hogy Isten megérinthetetlen, elérhetetlen, megközelíthetetlen. Pál azt mondta az athéni filozófusoknak, hogy „Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.” Isten meg akarja nektek mutatni erejét, jelenlétét és szeretetét.

Isten hatalmas módon megmutatta Józsuének és az izraelieknek is, hogy velük van. Ennek következtében a föld elfoglalásának legnagyobb harca befejeződött és a föld nagyrészét ezzel az egy hatalmas ütközettel elfoglalták.

A 11.-ik fejezetben a felső Galileai vidék elfoglalása következik:

Amikor meghallotta ezt Jábín, Hácór királya, üzenetet küldött Jóbábhöz, Mádón királyához, Simrón királyához, Aksáf királyához, és azokhoz a királyokhoz, akik az északi hegyvidéken laktak, meg a Kinnerettől délre levő síkságon, Sefélá-alföldön, meg a Dór mellett levő nyugati dombvonulaton;

a keleten és nyugaton lakó kánaániakhoz, az emóriakhoz, a hettitákhoz, a perizziekhez és jebúsziahhoz a hegyvidékre és a Hermón alatt lakó hivviekhez Micpá földjére.

Ezek kivonultak egész táborukkal. Annyi volt a nép, mint a tenger partján a homok; ló és harci kocsi is igen sok volt.

Mindezek a királyok egyesültek, és amikor megérkeztek, közösen ütöttek tábort a Méróm vizénél, hogy harcoljanak Izráel ellen.

Akkor ezt mondta az ÚR Józsuénak: Ne félj tőlük, mert holnap ilyenkor Izráelnek adom mindnyájukat halálra sebezve. Vágd át lovaik inát, és gyűjtsd fel harci kocsijaikat!

Józsué hirtelen rájuk tört egész hadseregével a Méróm vizénél, és megtámadta őket.

Az ÚR pedig Izráel kezébe adta őket. Megverték, és üldözték őket Szidón-Rabbáig és Miszrefót-Májimig, és a Micpe-völgyig kelet felé. Megverték őket, senkit sem hagytak elmenekülni.

Úgy tett velük Józsué, ahogyan meghagyta neki az ÚR: Lovaik inát átvágatta, harci kocsijaikat pedig fölgyújtotta.

Akkor visszafordult Józsué, elfoglalta Hácórt, királyát pedig megölte karddal. Mindezeknek a királyságoknak Hácór volt azelőtt a fővárosa.

Kardélre hányta, kiirtotta a benne levő élőlényeket mind, nem maradt meg egyetlen élő sem; Hácórt pedig fölperzselte.

Ezeknek a királyoknak minden városát elfoglalta Józsué királyakkal együtt, és kardélre hányta, kiirtotta őket, ahogyan Mózes, az ÚR szolgája parancsolta neki.

De a halmokon álló városokat nem perzselte föl Izráel, egyedül csak Hácórt perzselte fel Józsué.

Ezeknek a városoknak minden zsákmánya és állata Izráel fiainak zsákmánya lett. Csak az embereket hányták kardélre, amíg mindenkit ki nem pusztítottak. Nem hagytak meg egy lelket sem.

Ahogyan az ÚR megparancsolta szolgájának, Mózesnek, úgy parancsolta meg Mózes Józsuénak, és úgy cselekedett Józsué. Semmiben sem tért el attól, amit az ÚR Mózesnek parancsolt.

Így foglalta el Józsué azt az egész országot: A hegyvidéket, az egész Délvidéket és Gósen egész földjét, a Sefélá-alföldet és a síkságot, Izráel hegyvidékét és alföldjét,

a Kopaszhegytől, amely Széír irányában emelkedik, Baal-Gádig, mely a Libanon völgyében a Hermón-hegy lábánál fekszik. Összes királyukat elfogta, levágta, megölte.

Hosszú ideig viselt háborút Józsué ezek ellen a királyok ellen.

Egyetlen város sem köthetett békét Izráel fiaival, csak a Gibeónban lakó hivviek. Mindent harcban foglaltak el.

Mert az ÚR megkeményítette a szívüket, hogy harcoljanak Izráel ellen. Ezért Izráel kiirtotta őket, nem volt irgalom számukra, hanem kipusztították őket, ahogyan az ÚR parancsolta Mózesnek.

Abban az időben elment Józsué, és kipusztította az anákokat a hegyvidékről, Hebrónból, Debirből, Anábból, Júda egész hegységéből és Izráel egész hegységéből. Városaikkal együtt kiirtotta őket Józsué.

Nem maradtak anákok Izráel fiainak földjén, csak Gázában, Gátban és Asdódban maradtak meg.

Így foglalta el Józsué az egész országot, egészen úgy, ahogyan az ÚR megígérte Mózesnek. Józsué pedig átadta azt Izráelnek, hogy birtokolják, mindegyik törzs a maga részét. És béke lett az országban a háború után.

Annak ellenére, hogy az egész földet elfoglaltá, mégis maradtak olyan kisebb területek, ahol ellenségeik megmaradtak. Hibát követtek el azzal, hogy nem foglalták el teljesen azt a földet, amit Isten nekik adott, pedig Ő azt mondta, hogy „neked adtam minden helyet, ahova lépsz.”

Ennek ellenére például a jebusziak ott maradtak Jeruzsálemben egészen Dávid idejéig, aki aztán elfoglalta, és attól kezdve nevezték azt Dávid városának. Más területeket ugyanígy meghagytak ellenségeik kezén, és ez később tragédiákhoz vezetett.

A 12.-ik fejezetben felsorolja azoknak a királyoknak a neveit, akik ellen harcoltak és akiket legyőztek.

A 13.-ik fejezetben:

Amikor Józsué megöregedett, és megvénült, ezt mondta neki az ÚR: Te megöregedtél, megvénültél, pedig még igen sok birtokba veendő maradt az országban.

Nem foglalták el tehát a teljes földet, és ezt párhuzamba állíthatjuk a saját lelki életünkkel is. Amint már említettem, az Igéret földjére való bevonulás a Lélekben való járást, a test feletti győzelmet jelképezi. Isten győzelmet ígért nekünk a testi vágyaink fölött, és ehhez csak birtokba kell vegyük új életünket. „Minden talpalatnyi földet, ahová a lábunkat tesszük, Isten nekünk adta már.”

A tragédia a legtöbb kereszténnyel az, hogy Lélekben indulnak, hatalmas erővel, és hatalmas győzelmeket érnek el lelki síkon, majd eljutnak egy lelki magaslatra, és megelégednek azzal a hellyel, tovább már nem akarnak harcolni Isten elhívásának jutalmáért. Hátradőlnek, és a múlt babérjain kezdenek pihengetni. Amikor beszélgetni hallod őket, akkor gyakran ezekről a múltbeli dicsőségekről és áldásokról kezdenek regélni, de semmi friss, új nincs az életükben a lélek síkján.

Lelki stagnálást jelent az, ha az Istennel való éltszerű kapcsolataid miatt vissza kell tekintes a múltadba. Isten azt akarja, hogy ebben a pillanatban is megtapasztaljad az Ő kegyelmét, szeretetét az életedben. Az izraeliek is eljutottak oda, hogy megelégedtek azzal, amilyük akkor volt.

Óvakodjatok a lelki magaslattól, ahol elkezdtek kényelemben élni a testi vágyaitokkal, mert lelkileg veszélyes zónába tévedtetek. A testünk a lelki életünk állandó ellensége. Fontos, hogy teljes mértékben birtokba vegyük azt, amit Isten megígért számunkra.

A Józsué 13.-ik fejezetében felsorolja azokat a földeket, amelyeket még nem vettek bírtokba.

Csak Lévi törzsének nem adott örökséget: Izráel Istenének, az ÚRnak tüzáldozatait kapta örökségül az ígélet szerint.

A következőkben felsorolja a törzsek területének határait: Ruben és Gád földjeit.

A 14.-ik fejezet Kálebről szól, aki a tizenkét kém egyike volt, aki Józsuéval együtt kikémlelte a föld déli részét. Amikor visszajöttek, akkor jó híreket és egy hatalmas szőlőgerezdet hoztak vissza, amelyet egy nagy rúdra akasztva hoztak be a táborba. A másik tíz kém viszont azt mondta, hogy hatalmas falak, és óriások élnek a területen, és megijesztették a népet.

Mózes azt ígérte Kálebnek, hogy amikor elfoglalják a területet, akkor Kálebnek adja azt a területet, amit kikémlelt. Miután az északi területet elfoglalták,

Júda fiai Gilgálban Józsué elé járultak, és a kenizsi Káléb, Jefunne fia ezt mondta neki: Te tudod, hogy mit mondott az ÚR Mózesnek, az Isten emberének rólam és rólad Kádés-Barneában.

Negyven esztendő voltam, amikor elküldött engem Mózes, az ÚR szolgája Kádés-Barneából, hogy kémkedjem ebben az országban. Én olyan hírt hoztam neki, amilyen a szívemből jött.

Társaim azonban, akik velem együtt jöttek, megrémítették a nép szívét. De én teljes mértékben követtem Istenemet, az URat.

Azon a napon így esküdött meg Mózes: Bizony, a te örökséged lesz és a te fiaidé mindörökké az a föld, amelyre lábad lépett, mivel teljes mértékben követted az én Istenemet, az URat.

Mostanáig életben tartott engem az ÚR, ahogyan megígérte. Negyvenöt éve annak, hogy ezt az ígéretet tette az ÚR Mózesnek, amikor a pusztában járt Izráel. Most, éppen ma vagyok nyolcvanöt esztendő.

Még ma is olyan erős vagyok, mint amikor Mózes elküldött engem. Amilyen akkor volt az erőm, olyan az erőm most is: harcba vonulok, és visszatérek.

Most azért add nekem azt a hegyvidéket, amit megígért az ÚR azon a napon, hiszen te is hallottad akkor, hogy anákok vannak ott és megerősített nagy városok. Talán velem lesz az ÚR, és kiűzöm őket, ahogyan megígérte az ÚR!

Nagyon tetszik nekem ennek az idős fickónak a bátorsága. 85 esztendő korában harcba vonul.

*Józsué megáldotta őt, és örökségül adta Hebrónt Kálébnak, Jefunne fiának.
Ezért lett Hebrón a kenizsi Kálébnak, Jefunne fiának az öröksége mind a mai
napig, mert teljes mértékben követte az URat, Izráel Istenét.
Hebrón neve azelőtt Kirjat-Arba volt. Arba volt a legnagyobb ember az anákok
között. Azután béke lett az országban, nem volt háború.*

Káleb júdai volt, és Júdának a Jeruzsálemtől délre, a Jordántól és a Holt-tengertől keletre eső rész lett a területe, nyugaton pedig az Ejlát völgyéig, ahonnan már a Dán törzsé volt a terület egészen a tengerig.

A 15.-ik fejezetben a júdai határok leírását találjuk, majd a városok és a falvak felsorolása következik. A 62.-ik versben egy érdekes város: Én-Gedi, a Holt-tenger partján a mai napig is létezik, és ez az egyik kedvenc helyem: hihetetlen datolya ligetek, vízesések vannak ott.

A 16.-ik fejezetben a Manassé és Efraim törzsek területének leírása következik. Manassé egy része a Jordán keleti partján telepedett le, a másik pedig itt nyugaton Jerikótól Bételig, Jeruzsálemtől északra.

A 10.-ik versben:

A Gézerben lakó kánaániakat azonban nem űzték ki. Ezért ott laknak a kánaániak Efraim között még ma is, de robotos szolgákká lettek.

Ismét itt a föld teljes elfoglalásának és birtokba vételének egyik hiányossága. A Bírák könyvében olvashatunk majd arról, hogy ennek az engedetlenségnek mi lett az ára.

Amikor a Bibliában egy hosszú név felsoroláshoz értek, akkor csak nyugodtan ugorjátok át azokat, mert egyébként nagyon unalmassá válik az olvasás. Viszont nagyon ajánlom, hogy szerzzetek be egy jó Biblia-térképet a 12 törzs területével, mert ez sokkal többet tud segíteni abban, hogy megértsétek, hogy ezek a törzsek hová telepedtek le.

JÓZSUÉ 17-24. FEJEZET

Manassé törzsének egyik fele a Jordán keleti partján telepedett le, a másik pedig a nyugati parton.

A 12.-ik versben ismét olvashatunk arról, hogy Izrael gyermekei nem űzték ki minden ellenségüket a földről:

De magukat a városokat nem tudták birtokba venni Manassé fiai, a kánaániaknak sikerült ott maradniuk azon a földön.

Amikor megerősödtek Izrael fiai, robotmunkára fogták a kánaániakat; elűzni azonban nem űzték el őket.

Isten vágya az, hogy teljes győzelmet arassunk testünk vágyai felett. Ha viszont megengedjük, hogy az ellenség egyetlen erődítménye is megmaradjon, az később állandó problémát fog jelenteni lelki fejlődésünk és növekedésünk során. Testünk gyengeségeivel szemben, mint a harag, a büszkeség vagy bármi más, Isten teljes győzelmet akar adni, és mindent megad számunkra ezzel kapcsolatban. De gyakran, akár csak Izrael gyermekei, feladjuk, és nem űzzük ki teljesen ellenségeinket. A későbbiek során pedig a Sátán pontosan ezeken a területeken fog megtámadni minket.

Én szeretnék teljesen megnyílni Isten előtt, és nem szeretnék semmilyen ajtót bezárni előtte az előítéleteim vagy a teológiai tanulmányaim miatt. Szeretném, ha Isten teljes mértékben megtehetné azt, amit csak szeretne az életemmel. Szükségem van minden segítségre, és nagyon sajnálom azokat, akik valami miatt nem tudnak megnyílni Isten előtt, és korlátokat szabnak Neki azzal kapcsolatban, hogy mit nem akarnak, mire nincs szükségük Tőle. Mintha Isten tudna olyant adni, ami rossz lehetne számukra.

Az Isten által adott összes győzelmet szeretném megtapasztalni, és minden áldást, amit Ő nekem adott. Az Igéret földjét teljesen el szeretném foglalni. Miért ne venném teljesen birtokba azt, amit Isten el akar végezni az életemben? Miért állnék meg akkor, amikor Isten azt mondja, hogy menjek tovább? Miért viseljem el a testem azon részét, amely nem kötelezte el magát a Lélek vezetésének? Miért engedjem meg a békés egymás mellett élést testem valamely gyengeségével? Az a vágyam, hogy megismerjem a teljes győzelmet Jézus Krisztusban az életem minden területén. Addig megyek előre, míg a teljes győzelmet fogom megtapasztalni, hisz Isten ezt ígérte, és én nem akarok semmit sem elmúlasztani mindabból, amit Isten előkészített számomra.

De József fiai így beszéltek Józsuével: Miért csak egy sorsvetésnyi örökséget és egy kimért részt adtál nekünk? Hiszen a mi népünk nagy, mivel mindeddig megáldott minket az ÚR!

Efraim és Manassé két nagyobb törzs voltak. Ők voltak József fiai, és ők két részt kaptak az örökségből.

A 18.-ik fejezetben olvashatjuk, hogy a szent sátrat Silóban állították fel. Ők nem áldozhattak akárhol, csak a sátonnál. Abban az időben a főváros Sikemben volt, de a vallási központ viszont Silóba alakult ki.

De maradt Izráel fiai között még hét törzs, amelyeknek nem osztottak örökséget. Azért ezt mondta Józsué Izráel fiainak: Meddig késtek még elmenni és birtokba venni azt a földet, amelyet nektek adott atyáitok Istene, az ÚR?

Jelöljétek ki törzsenként három férfit, hogy elküldjem őket. Induljanak el, járják be az országot, készítsenek róla leírást örökségüknek megfelelően, majd jöjjenek el hozzám.

Azután osszák fel maguk között hét részre. Júda maradjon meg a maga területén délen, József háza is maradjon meg a maga területén északon.

Ti tehát készítsetek leírást arról a földről, a hét birtokrészeiről, és hozzátok ide hozzám, hogy kisorsoljam közöttetek Istenünknek, az ÚRnak színe előtt.

...

A sorsolás először Benjámín fiainak törzsére, annak nemzetségeire esett. A sorsolásban nekik jutott terület Júda fiai és József fiai közé esett.

A fejezet további része a sorsolást és a területek határainak leírását tartalmazza.

A 19.-ik fejezetben Simeon törzsének földjéről van szó. Ez a törzs került Izrael legdélebbi területére, Kádes-Barnea és a sivatag környékére. A hátránya a sivatag szárazsága, előnye viszont, hogy télen is jó idő van. A zsidók az utóbbi évtizedekben a Jordán vizét elvezették erre a területre, és kitűnő mezőgazdasági területté alakították.

A 10.-ik vers:

Harmadszor Zebulon fiaira, az ő nemzetségeikre esett a sors.

Ők a Meggidó-völgy környékét kapták Haifától a Gilboa-hegyig.

Negyedszer Issakárra esett a sors, Issakár fiaira, az ő nemzetségeikre.

Ők pedig a Galileai-tengertől délre eső területet kapták meg.

Ötödször Ásér fiainak a törzsére, az ő nemzetségeikre esett a sors.

Az ő területük a gyönyörű tengerparti vidék lett Haifától Szidónig.

Hatodszor Naftáli fiaira esett a sors; Naftáli fiaira, az ő nemzetségeikre.

Az övéké lett a Galileai-tenger és környéke. Itt szeretnék én is élni, mert ez az egyik legszebb környék a világon. Meg tudom érteni, hogy Jézus miért töltötte szolgálati idejének legnagyobb részét a Galileai-tenger partján. A körülötte levő dombokon nagyon jó termőterületek vannak, az időjárás nagyon enyhe, még nyáron sem emelkedik nagyon magasra a hőmérséklet. Ez a terület kb. 200 méterrel a tengerszint alatt van.

Hetedszer Dán fiainak törzsére esett a sors, az ő nemzetségeikre.

Az ő területük a Jordán felső folyásánál terült el, jobb oldalon a Golán-fennsíkkal és bal oldalon a Libanoni-hegyekkel, egészen a Herman-hegy vidékéig. Dán városa is nagyon szép helyen fekszik.

A 49.-ik verstől:

Amikor befejezték az örökségosztást az ország területén, akkor örökséget adtak Izráel fiai maguk között Józsuénak, Nún fiának is.

Az ÚR parancsa szerint adták neki azt a várost, amelyet kért: Timnat-Szerahot, az Efraim hegyvidékén. Felépítette a várost, és abban lakott.

Ezeket a területeket osztotta ki örökségül Eleázár pap meg Józsué, Nún fia és az izráeli törzsek családfői sorsvetéssel Silóban, az ÚR színe előtt, a kijelentés sátrának a bejáratánál. Így fejezték be az ország felosztását.

A 20.-ik fejezetben a menedékvárosok kijelölését olvashatjuk. Ide menekülhettek a vérbosszú elől azok, akik nem szándékos emberölést követtek el, és itt biztonságban lehettek addig, amíg tisztességes tárgyalásra került volna a sor.

Így különítették el Kedest Galileában, Naftáli hegyvidékén, Sikemet Efraim hegyvidékén és Kirjat-Arbát, azaz Hebrónt a Júda hegyvidékén.

A 21.-ik fejezetben:

Azután odamentek a léviták családfői Eleázár paphoz és Józsuéhoz, Nún fiához meg az izráeli törzsek családfőihez,

és így szóltak hozzájuk Silóban, Kánaán földjén: Az ÚR megparancsolta Mózes által, hogy adjatok nekünk városokat lakóhelyül és legelőket állatainknak.

A menedékvárosok eleve a léviták városai voltak, és más városokat is kaptak, amelyeket ebben a fejezetben soroltak fel.

A 43.-ik vers:

Így adta oda az ÚR Izraelnek az egész országot, amelyről esküvel ígérte, hogy atyáiknak adja. Birtokba is vették, és letelepedtek benne.

Érdekes, hogy nekünk is milyen sok mindent ad az Úr, de nem mindent veszünk birtokba. Például a megváltást minden embernek adja, de nem mindenki veszi azt

birtokba. Isten ajándékait Isten már megadta nekünk, és most rajtunk a sor, hogy hittal vegyük birtokba azokat.

Nyugalmat is adott nekik az ÚR mindenfelől, pontosan úgy, ahogyan esküvel ígérte atyáiknak. Senki sem tudott megállni velük szemben ellenségeik közül. Minden ellenségüket kezükbe adta az ÚR. Egyetlen szó sem veszett el azokból az ígéretekől, amelyeket az ÚR Izráel házánaak tett. Mind beteljesedett.

Isten hűségének bizonyosága ez: egyetlen szó sem veszett el Isten ígéréteiből, minden beteljesedett. Az ÚR mindig állja a szavát, és mindig is állni fogja.

A 22.-ik fejezetben

Akkor összehívatta Józsué a rúbenieket, gádiakat és Manassé törzse felét,

Ezek a törzsek telepedtek le a Jordán keleti partján, mert nagyon szerették a földet, hisz állattenyésztők voltak, és az a terület pedig nagyon jó legelő volt. Mózes megengedte ezt nekik, de azt kérte, hogy előtte a harcos férfiak segítsenek a többi törzsnek az ígért földjének elfoglalásában, majd utána visszajöhetnek. Megígérték, és be is tartották az ígéletüket.

Akkor összehívatta Józsué a rúbenieket, gádiakat és Manassé törzse felét, és ezt mondta nekik: Megőriztéték mindazt, amit Mózes, az ÚR szolgálja parancsolt nektek, és hallgattatok a szavamra, pontosan úgy, ahogyan megparancsoltam nektek.

Nem hagyátok el testvéreiteket hosszú időn át mind a mai napig, hanem hűségesen megtartottátok Isteneteknek, az ÚRnak parancsát.

Most már nyugalmat adott Istenetek, az ÚR, testvéreiteknek, ahogyan megígérte nekik. Azért most menjetek vissza sátraitokba, arra a földre, amelyet nektek adott birtokul Mózes, az ÚR szolgálja a Jordánon túl.

Csak nagyon vigyázzatok arra, hogy megtartsátok azt a parancsot és törvényt, amelyet Mózes, az ÚR szolgálja parancsolt nektek: Szeressétek Isteneteket, az URat, és mindenben az ő útjain járjatok; tartsátok meg parancsolatait, ragaszkodjatok hozzá, és szolgáljátok teljes szívvel és teljes lélekkel!

Azután megáldotta és elbocsátotta őket Józsué. Ők pedig elmentek sátraikba.

Manassé törzse egyik felének Mózes adott örökséget Básánban. A másik felének pedig Józsué adott testvéreik között a Jordánon innen, a nyugati oldalon. Ezeket is elbocsátotta Józsué a sátraikba, és megáldotta őket.

Ezt mondta nekik: Menjetek vissza sátraitokba sok szerzeményetekkel: igen sok jószággal, ezüsttel és arannyal, rézzel és vassal, meg igen sok ruhával. De osszátok meg testvéreitekkel az ellenségtől szerzett zsákmányt!

Akkor megfordultak, és eltávoztak Rúben fiai, Gád fiai és Manassé törzsének fele Izráel fiaitól a Kánaán földjén levő Silóból, elmentek Gileád földjére, arra a földre, amelyet birtokba vettek az ÚRnak Mózes által adott parancsa szerint.

Amikor Gelilótba értek, amely Kánaán földjén a Jordán mellett van, oltárt építettek ott, a Jordán mellett Rúben fiai, Gád fiai és a Manassé-törzs fele; egy feltűnően nagy oltárt.

Izráel fiai azonban meghallották, hogy oltárt építettek Rúben fiai, Gád fiai és a Manassé-törzs fele Kánaán földjének a szélén, a Jordán mellett, Gelilótnál az izráeli oldalon.

Amikor ezt Izráel fiai meghallották, összegyűlt Izráel fiainak egész közössége Silóban, hogy hadat indítsanak ellenük.

Azt hitték, hogy máris a bálványimádás bűnébe estek, és hogy Istennek áldoznak ott, ahol nem található a szent sátor.

Amikor megérkeztek Rúben fiaihoz, Gád fiaihoz és a Manassé-törzs feléhez Gileád földjére, így beszéltek hozzájuk:

Ezt üzeni az ÚR egész közössége: Micsoda hűtlenséget követtetek el Izráel Istene ellen, hogy máris elfordultatok az ÚRtól? Ti most az ÚR ellen lázadtatok azzal, hogy oltárt építettetek magatoknak!

Nem elég, hogy Peór miatt bűnbe estünk, amelyből még meg sem tisztultunk máig sem, és amely miatt csapás érte az ÚR közösségét?

Ti meg máris elfordultatok az ÚRtól? Pedig ha ti ma fellázdattok az ÚR ellen, holnap ő Izráel egész közösségére fog haragudni.

Ha tisztátalan föld a ti birtokotok, jöjjetek át erre a földre, amely az ÚR birtoka: ahol az ÚR hajléka van, és legyen közöttünk a birtokotok. De az ÚR ellen ne lázadjatok fel, és ellenünk se lázadjatok azzal, hogy oltárt építetek magatoknak Istenünknek, az ÚRnak az oltárán kívül.

Amikor Ákán, Zerah fia hűtlenül bánt a kiirtásra rendelt dolgokkal, Izráel egész közösségére haragudott meg az ÚR, és nemcsak az az egy ember pusztult el a bűn miatt!

Ekkor megszólaltak Rúben fiai, Gád fiai és a Manassé-törzs fele, és így szóltak Izráel nemzetségfőihez:

Tudja az ÚR, az erős Isten, az ÚR, az erős Isten, és tudja meg Izráel is, hogy lázadás, vagy az ÚR elleni hűtlenség-e ez?! Ha igen, úgy ne segítsen meg bennünket ezen a napon!

Maga az ÚR vizsgálja meg, hogy azért építettünk-e oltárt, hogy elforduljunk az ÚRtól, és égőáldozatot meg ételáldozatot áldozzunk, vagy békeáldozatot mutassunk be rajta!

Sőt inkább azért csináltuk ezt, mert attól tartunk, hogy holnap ezt mondják a ti fiaitok a mi fiainknak: Mit akartok ti az ÚRtól, Izráel Istenétől?

Hiszen a Jordánt határrá tette az ÚR köztünk és köztetek, Rúben fiai és Gád fiai; nincs nektek közöttök az ÚRhoz! Így a ti fiaitok lesznek az okai annak, ha a mi fiaink nem félik majd az URat.

Azért ezt mondtuk: Fogjunk hozzá, és építsük meg ezt az oltárt, de nem égőáldozatra és nem véresáldozatra,

hanem hogy bizonyosságul legyen köztünk és köztetek, meg az utánunk következő nemzedékek között arra, hogy mi az URat akarjuk tisztelni az ő színe előtt

bemutatott égőáldozatainkkal, véresáldozatainkkal és békeáldozatainkkal. Ne mondhasák holnap a ti fiaitok a mi fiainknak: Nincs nektek közöttök az ÚRhoz! Azt mondtuk tehát: Ha ezt mondják nekünk vagy a jövő nemzedéknek, akkor azt feleljük: Nézzétek az ÚR oltárának a mását, amelyet atyáink készítettek, de nem égőáldozatra és nem véresáldozatra, hanem hogy bizonyosságul legyen köztünk és köztetek.

Távol legyen tőlünk, hogy fellázadjunk az ÚR ellen, és elforduljunk ma az ÚRtól azzal, hogy égőáldozatra, ételáldozatra és véresáldozatra való oltárt építsünk Istenünknek, az ÚRnak az oltárán kívül, amely az ő hajléka előtt van.

Amikor meghallotta Fineás pap és a közösség vezető emberei, meg Izráel nemzetségfői, akik vele voltak, azokat a szavakat, amelyeket Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fiai mondtak, tetszett nekik.

Ezért azt mondta Fineás, Eleázár pap fia Rúben fiainak, Gád fiainak és Manassé fiainak: Most már tudjuk, hogy köztünk van az ÚR, mert nem követtetek el ilyen módon hűtlenséget az ÚR ellen. Így hát megmentettétek Izráel fiait az ÚR kezétől.

Ezután visszatértek Fineás, Eleázár pap fia és a vezető emberek Rúben fiaitól és Gád fiaitól, Gileád földjéről Kánaán földjére, Izráel fiaihoz, és előadták nekik a dolgot.

Tetszett ez a dolog Izráel fiainak is, ezért áldották az Istent Izráel fiai. Nem gondoltak többé arra, hogy hadat indítsanak azok ellen és elpusztítsák azt a földet, ahol Rúben fiai és Gád fiai laktak.

Az oltárt pedig így nevezték Rúben fiai és Gád fiai: Bizonyosság ez közöttünk, hogy az ÚR az Isten!

A 23.-ik fejezetben:

Hosszú idő telt el azután, hogy az ÚR nyugalmat adott Izráelnek minden ellenségétől körös-körül.

Ez a hosszú idő körülbelül 17 év volt.

Józsué is megvénült, megöregedett.

Nem úgy, mint Mózes, aki erős és egészséges volt élete utolsó napjáig. Káleb is sokkal jobb erőben volt, mint Józsué, 85 éves korában harccal foglalta el azt a területet, amelyet Mózes neki ígért.

Józsué viszont már nagyon nehezen mozoghatott, és az egészsége sem lehetett az előbbiekhöz hasonló. Mindezt azért mondom, mert tudnunk kell, hogy általunk meg nem érthető okokból egyes emberek öregkorát nagyon széppé teszi az Úr. Ők erősek és egészségesek a haláluk napjáig, másoknak viszont még a mozgás is nehézséggé válik, és legyengülnek koruk előrehaladtával.

A kérdés az, hogy akkor Józsué nem kedvelte annyira az Úr, mint Mózeset vagy Kálebet? Jelentheti-e azt, hogy Józsuénak nem volt annyi hite, és ezért jutott erre a sorsra? Nem hiszem, hogy így van. Szerintem ez csak egyszerűen így történik,

és nem hiszem, hogy ennek bármiféle összefüggése lenne a hitükkel, az Istennel való kapcsolatukkal, vagy Isten irántuk érzett szeretetével.

Egyetlen embert sem ismerek az Ótestamentumban, akinek Elizeusnál nagyobb hite lett volna, és több csodán keresztül munkálkodott volna. Mégis azt olvashatjuk, hogy „Elizeus megbetegedett, és meghalt.” Ez a hatalmas próféta, a hit embere, egyszerűen csak megbetegedik és meghal. Isten megengedi, hogy a gyermekei megbetegedjenek? Igen. Megengedi, hogy megöregedjenek? Igen. Egyesek legyengülnek öregkorukra? Igen. Hogy lehet akkor, hogy egyesek erősek öregkorukban is, és mások nem?

Fogalmam sincs, de azt tudom, hogy nagyon nagy hiba lenne kijelenteni, hogy ha valakinek elég hite van, akkor nem gyengül le öregkorára. Ha viszont valaki legyengül, akkor hibás dolog lenézni őt azért, mert úgy gondoljuk, hogy lelkileg másodrangú emberrel van dolgunk. Nem ismerem Isten útjait és szándékait ezzel kapcsolatban, de tudom, hogy sokszor megengedi, hogy szenvedjenek az Ő gyermekei.

Az Apcselben azt olvassuk, hogy

Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival.

Jakabot, János testvérét pedig karddal kivégeztette.

Amikor látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, azzal folytatta, hogy elfogatta Pétert is. Akkor éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak.

Miután elfogatta Pétert, börtönbe vetette, és átadta négy, egyenként négy tagból álló katonai őrségnek, hogy őrizzék, mert a páskaünnep után akarta őt a nép elé vezetetni.

Pétert tehát a börtönben őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez.

Azon az éjszakán, amikor másnap Heródes elő akarta vezetetni, Péter - két bilincessel megkötözve - két katona között aludt, az ajtó előtt pedig örök őrizték a börtönt.

És íme, az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökve felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: „Kelj fel gyorsan!” Erre lehulltak a bilincsek Péter kezéről.

Ezt mondta neki az angyal: „Övezd fel magadat, és kösd fel sarudat!” Péter megtette. Az angyal pedig ezt mondta neki: „Vedd fel a felsőruhádat, és kövess engem!”

Ekkor kiment, és követte őt, de nem tudta, hogy valóság az, amit az angyal cselekszik, hanem azt hitte, hogy látomást lát.

Amikor átmentek az első őrségen, majd a másodikon, eljutottak a vaskapuhoz, amely a városba visz. Ez magától megnyílt előttük. Mikor kiment rajta, végighaladtak egy utcán, aztán hirtelen eltávozott tőle az angyal.

Ekkor Péter magához tért, és így szólt: „Most tudom igazán, hogy az Úr elküldte az ő angyalát, és kimentett engem Heródes kezéből, és mindabból, amit a zsidó nép várt.”

Amikor feleszmélt, elment Mária házához. Ez anyja volt annak a Jánosnak, akit Márknak is neveztek. Itt sokan egybegyűlve imádkoztak.

Amikor megzörgette a bejárati ajtót, odament egy Rodé nevű szolgálóleány, hogy megtudja: Ki az?

Amikor megismerte Péter hangját, örömeiben nem nyitotta ki a kaput, hanem beszaladt, és hírül adta, hogy Péter áll a kapu előtt.

De azok azt mondták: „Elment az eszed!” Ő azonban bizonygatta, hogy úgy van. Azok erre így szóltak: „Az ő angyala az!”

Péter azonban tovább zörgetett. Amikor pedig kaput nyitottak, és meglátták őt, elámultak.

Nem mondhatjuk, hogy az imádkozó egyház hite mentette ki Pétert, mert nem nagyon hittek a menekülésében.

Vajon az Úr jobban szerette Pétert, mint Jakabot? Vajon nem tudta volna megmenteni Jakabot a lefejezéstől? Biztosan meg tudta volna menteni. De miért nem tette meg? Nem tudom, mert nem ismerem Isten szándékait. De itt olvashatunk egy esetről, amikor megmentette Pétert. Miért? Mert az Úr még nem végzett Péterrel. De később pedig őt is keresztre feszítették, mégpedig fejjel lefelé. És akkor miért nem mentette meg az Úr őt? Vajon öregkorára már elveszthette a hitét? Nem. Hanem Isten időzítése volt, hogy most már mehet.

Egy napon Isten nekünk is azt fogja mondani, hogy ideje menni. Nem tudjuk, hogy milyen módon fog Isten magához venni minket. De a halál nem vereség Isten gyermeke számára. Nagyon rosszul látjuk ezt kérdést.

Isten szeret minket, csodálatos ígéreteket adott nekünk, és Ő meg fog minket tartani, mindig velünk lesz és meg fog erősíteni, meg fog gyógyítani.

De mindannyiunk számára eljön az idő, amikor az Ő céljai beteljesedtek a mi életünkre nézve, és akkor miért hagyna minket továbbra is itt, ezen a romlott helyen? Jónak fogja látni, hogy magához vegyen áldott jutalomként a mennyeországba. Ez nem vereség, ez győzelem!

Majd Ő fogja eldönteni, hogy milyen módon fog hazavinni minket. Egyesek nagyon egészségesnek tűnnek, és hirtelen elviszi őket egy szívinfarktuson vagy baleseten keresztül. Nem tudjuk megérteni, hogy Isten miért visz el egyeseket gyermekkorukban, másokat fiatalkorukban, és ismét másokat nagyon öregen.

Amikor édesapám és az öcsém lezuhant az öcsém repülőgéppel, és meghaltak, édesapám, már nyugdíjas volt, és úgy gondoltuk, hogy élhetett volna még kb. 10 évet, mert elég egészséges és aktív volt. Az öcsémnek volt egy motorbicikli boltja, és apám éppen akkor kezdett salakmotorozni és nagyon szerette. De tudtuk, hogy még talán 5 vagy 10 éve van, és kész.

Az öcsém viszont kitűnő fizikummal, ereje teljében, 24 évesen halt meg. Azt meg tudtam érteni, hogy az Úr magához vette az édesapámat abban a korban, de azt már nem értettem, hogy miért ragadott el egy ereje teljében levő 24 éves fiatalembert. Sokan azt mondták, hogy „még az egész élet előtte állt volna.” De miből gondolták, hogy már nincs előtte az egész élete?

Nem érthetjük meg Isten útjait, hiszen Ő maga mondta, hogy „az én útjaim nem a ti útjaitok, és azokat nem érthetitek fel ésszel”. Ezért csak a hiábavalóságot gyakoroljuk, ha meg akarjuk válaszolni az Isten „miértjeit”. Miért tette Isten ezt? Miért tette Isten azt? Amikor egy ilyen kérdéssel állnak elő az emberek, mindig azt válaszolom, hogy: Nem tudom, és nem is akarok abba a hibába esni, hogy erre a kérdésre keressem a választ. Sokan tönkre teszik saját magukat az Isten miértjeivel, ahelyett, hogy elfogadnák azt, hogy Isten megtette, amit megtett, Ő tudja a legjobban, hogy miért, és inkább teljes mértékben kellene bízni az Ő bölcsességében.

Nem tudjuk hát, hogy Józsué miért öregedett meg annyira, és miért látszott rajta annyira az idő múlása, annak ellenére, hogy Isten szerette őt, és egy igaz és hű szolga volt.

Ha valaki szereti, szolgálja Istent, hűséges marad hozzá, az nem jelenti azt, hogy minden áron el fogja kerülni a fizikai bajokat.

Vannak olyan nagyon drága és hitben erős keresztény ismerőseim, akiknek hihetetlenül kemény betegségeik vannak. Ez nem jelenti azt, hogy nem elég erős a hitük vagy az elkötelezettségük Isten irányába, hanem lehet, hogy pont az ellenkezőjét jelenti. Lehet, hogy olyan mély elkötelezettségük van, hogy ezt mások meg sem közelíthetik. Ne legyetek olyan ostobák, hogy azt gondoljátok, hogy valaki azért másodrangú Isten szemében, mert valamiféle krónikus betegségben szenved!

Istennek hála, hogy nekem kitűnő egészséget adott, és ezt állandóan köszönöm neki. Lehet, hogy én gyenge vagyok lelkileg, és Isten azért nem ad nekem betegséget, mert tudja, hogy morgolódni és panaszkodni fogok emiatt, és nektek kellene hallgatni a panaszaimat. Nem tudom, hogy Isten miért tart meg ilyen egészségesen, de nagyon köszönöm neki. Viszont azért imádkozom, hogy kapjak elég kegyelmet ahhoz, hogy akkor is hálás maradjak, ha már nem leszek ilyen egészséges.

A lényeg az, hogy nem lehet egyenlővé tenni a lelkiséget a fizikai egészséggel.

- De akkor bizonyára nem ismered ezt az Igét: *Szeretett testvérem, kívánom, hogy mindenben olyan jó dolgod legyen, és olyan egészséges légy, amilyen jó dolga van a lelkednek.*

- De igen, ismerem. Ez János köszönése a kiváló asszonynak, ugyanúgy, mintha azt írnám egy barátomnak, hogy „bízom benne, hogy jó egészségnek örvendez, akárcsak a lelked.”

Ez egyáltalán nem Isten szándékának, vagy akaratának kifejezője, hanem János személyes üdvözlő szövege.

Akkor kell-e a betegekért imádkozzunk? Igen, mert az Ige ezt írja. Elvárhatjuk-e hogy meggyógyulunk? Igen, mert *a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt.* Másrészt viszont ne gondoljátok, hogy megúszhatjátok az öregedést, és a halált, hacsak el nem jön előtte Krisztus értünk. Hibás elképzelés az, hogy valakinek Istentől eredő immunitása van a problémákkal, fizikai betegségekkel, balesetekkel kapcsolatban.

Isten segít nekünk, és jó hozzánk, de sosem fogjuk megérteni az Ő miértjeit. Gyerekkoromtól kezdve hittem Istenben. Egyszer bicikliztem, behunytam a szemem, hogy imádkozzak, és nekimentem egy autónak. Akkor megkérdeztem Istent, hogy miért nem vigyázott rám, hiszen végül is Hozzá imádkoztam. Ez igaz, de Isten adta az agyamat is, és azt akarja, hogy használjam is azt. Nem kell ostobákká váljunk, és végletekbe essünk. Hagyjuk a miérteket Istenre.

Józsué is megvénült, megöregedett.

Ekkor összehívta Józsué egész Izráelt, annak véneit, családfőit, bírait és elöljáróit, és ezt mondta nekik: Én megvénültem, megöregedtem.

Láttátok mindazt, amit Istenetek, az ÚR tett értetek ezekkel a népekkel, hiszen Istenetek, az ÚR harcolt értetek.

Látjátok, kisorsoltam törzseitek között az itt maradt népek birtokát, meg azokét a népekét is, amelyeket kiirtottam a Jordántól a nagy tengerig napnyugaton.

Istenetek, az ÚR maga szorítja és űzi ki őket előletek, hogy birtokba vegyétek földjüket, ahogyan megígérte nektek Istenetek, az ÚR.

Legyetek azért igen erősek, hogy megőrizzétek és megtartsátok mindazt, ami meg van írva Mózes törvényének könyvében! Ne térjete el attól se jobbra, se balra!

Ne keveredjete össze ezekkel a népekkel, amelyek itt maradtak köztetek. Isteneiknek a nevét ne említsétek, ne esküdjete rájuk, ne tiszteljétek őket, és ne boruljatek le előttük!

Ragaszkodjatek viszont Istenetekhez, az ÚRhoz, ahogyan a mai napig tettétek!

Nagy és erős népeket űzött ki előletek az ÚR. Előttetek azonban senki sem állhatott meg mindmáig.

Egy közületek elűz ezret, mert Istenetek, az ÚR harcol értetek, ahogyan megígérte nektek.

Azért nagyon vigyázzatek magatokra, és szeressétek Isteneteket, az URat!

Mert ha mégis elfordultok tőle, és ha ezeknek a népeknek a maradékaihoz ragaszkodtok, amelyek itt maradtak köztetek, ha összeházasodtok és összekeveredtek velük, ők meg veletek,

akkor tudjátok meg, hogy nem űzi ki többé Istenetek, az ÚR ezeket a népeket előletek. Sőt törre és csapdává lesznek számotokra, oldatokon ostorrá, szemetekben pedig tövisekké, míg ki nem pusztultok erről a jó földről, amelyet Istenetek, az ÚR adott nektek.

Józsué figyelmezteti őket, hogy ne keveredjenek a körülöttük élő népekkel. Ez nem azt jelenti, hogy Isten elválasztotta a nemzeteket, és ma is tiltja a nemzetek és fajok keveredését. Nem erről van szó, hanem arról, hogy Isten tisztán akarta tartani azt a nemzetet amelyből majd a Fia fog származni. Nincs magasabb vagy alacsonyabbrendű emberfaj, mert ma Krisztusban mindnyájan egyek vagyunk.

Én most már elmegyek azon az úton, amelyen minden földi ember elmegy. Ismerjétek el teljes szívetekkel és teljes lelketekkel, hogy nem veszett el egyetlen szó sem azokból az ígéretek közül, amelyeket megígért nektek Istenetek, az ÚR. Mind beteljesedett rajtatok, nem veszett el abból egy szó sem.

De ahogyan beteljesedett rajtatok mindaz az ígélet, amelyet Istenetek, az ÚR megígért nektek, úgy fogja beteljesíteni rajtatok az ÚR minden fenyegetését is, amíg ki nem pusztít benneteket erről a jó földről, amelyet nektek adott Istenetek, az ÚR.

Ha megszegitek Isteneteknek, az ÚRnak a szövetségét, amelyet ő rendelt nektek, ha elmentek, és más isteneket tiszteltek, és azok előtt borultok le, akkor föllángol majd ellenetek az ÚR haragja, és hamarosan kipusztultok erről a jó földről, amelyet nektek adott.

A 24.-ik fejezetben Józsué folytatja a néphez intézett beszédét. Képzeljétek el ezt az öreg embert, aki hűséges volt az Úrhoz, de most már az idő eljárt felette, legyengült és a hangja remegővé vált.

Józsué összegyűjtötte Izráel minden törzsét Sikembe, egybehívta véneit, családfőit, bírót és elöljáróit. Odaálltak Isten színe elé.

Ekkor azt mondta Józsué az egész népnek: Így szól az ÚR, Izráel Istene: A folyamom túl laktak régen atyáitok, Ábrahámnak és Náhórnak az apja, Táré, és más isteneket tiszteltek.

De kivettem atyátokat, Ábrahámot a folyamom túlról, és végigvezettem Kánaán egész földjén. Megszaporítottam utódait, Izsákot adtam neki, Izsáknak pedig Jákóbot és Ézsaut adtam; Ézsauinak a Széír-hegységet adtam birtokul, Jákób és fiai pedig lementek Egyiptomba.

Majd elküldtem Mózeset és Áront, és megvertem Egyiptomot; ezt vittem véghez közöttük. Azután kihoztalak benneteket.

Kihoztam atyáitokat Egyiptomból, és eljutottatok a tengerig. De üldözték atyáitokat az egyiptomiak harci kocsikkal és lovasokkal a Vörös-tengerig.

Akkor az Úrhoz kiáltottak segítségért, és ő sötétséget bocsátott közétek és az egyiptomiak közé. Rájuk eresztette a tengert, és az elborította őket. Szemetekkel láttátok, hogy mit tettem Egyiptommal. Azután a pusztában laktatok hosszú ideig.

Majd bevittelek benneteket az emóriak földjére, akik a Jordánon túl laktak, és azok harcoltak ellenetek. De a kezetekbe adtam őket, és birtokba vettétek a földjüket. Őket pedig kipusztítottam előletek.

Azután fölkelt Bálák, Cippór fia, Móáb királya, és harcolt Izráel ellen. Elküldött, és hívatta Bálámot, Beór fiát, hogy átkozzon meg benneteket.

Én azonban nem akartam meghallgatni Bálámot, hanem meg kellett áldania benneteket, és így kimentettelek benneteket a kezéből.

Láthatjátok, hogy itt már első szám első személyben beszél, tehát itt Józsué prófétál az izraeli vezetőknek: Isten szól Józsuén keresztül.

Azután átkeltetek a Jordánon, és elérkeztetek Jerikóhoz. Hadakoztak ellenetek Jerikó polgárai, az emóriak, a perizziek, a kánaániak, a hettiták, a gírgásiak, a hivviek és a jebúsziai, de a kezetekbe adtam őket.

Rettenetes félelmet bocsátottam rájuk, és az futamította meg az emóriak két királyát, nem a te kardod és nem a te íjad.

Földet adtam nektek, amelyen nem ti dolgoztatok, városokat, amelyeket nem ti építtetek, mégis letelepedtetek bennük; szőlőket és olajfákat, amelyeket nem ti ültettetek, mégis ti esztek róluk.

Most azért az URat féljétek, és őt szolgáljátok tökéletesen és igazán. Távolítsátok el azokat az isteneket, amelyeket atyáitok szolgáltak a folyamon túl, meg Egyiptomban, és az URat szolgáljátok!

De ha nem tetszik nektek, hogy az URat szolgáljátok, válasszátok ki még ma, hogy kit akartok szolgálni: akár azokat az isteneket, akiket atyáitok szolgáltak a folyamon túl, akár az emóriak isteneit, akiknek a földjén laktok. De én és az én házam népe az URat szolgáljuk!

Józsué elismétli Isten hatalmas munkálkodást, és aztán nekik szegezi a kérdést, hogy még ma döntsék el, hogy kit fognak szolgálni. Felismerte, hogy Isten a választás erejét és lehetőségét az ember kezébe adta. Mindenki kezében ott a döntés, de nem azt dönti el, hogy szolgál-e valakit, vagy sem, hanem azt, hogy kit fog szolgálni. Minden ember szolgál valakit, minden embert vezet egy vágy, egy életelv, egy filozófia, amely az istenévé vált.

Józsué emlékezteti őket arra, hogy az Özönvíz előtti időkben az emberek más isteneket imádtak. Azok az emóriak, akiknek most a földjén laknak az izraeliek, szintén a saját isteneiket szolgálták. Sok különböző isten van, amelyet imádkozhatunk, sok különböző életelv van, amelyek alapján egy életet irányítani lehet. Az ember a saját testi vágyai által vezérelve élhet, és ez válhat az ő istenévé. Az ember központi célja lehet a sikerre való törekvés, ez is az istenévé válhat. Lehet a gazdagság is az istenünk, ezért kell eldönteni, hogy melyik istent fogjuk szolgálni? Az Élő, igaz Istent, vagy azokat az isteneket, amelyeket az Özönvíz előtti emberek imádtak.

De én és az én házam népe az URat szolgáljuk!

Idős kora ellenére még mindig ő vezeti saját háza népét. Csodálatos, amikor egy férj és apa a saját háza nevében beszélhet.

Erre válaszolt a nép, és ezt mondta: Távol legyen tőlünk, hogy elhagyjuk az URat, és más isteneket szolgáljunk!

A mi Istenünk az ÚR! Ő hozott ki bennünket és atyáinkat Egyiptom földjéről, a szolgaság házából, és azokat a nagy jeleket tette szemünk láttára. Megőrzött bennünket minden úton, amelyen jártunk, és minden nép között, ahol átvonultunk. Kiűzött előlünk az ÚR minden népet, az országban lakó emóriákat is. Mi is az URat akarjuk szolgálni. Bizony, ő a mi Istenünk!

Akkor Józsué ezt mondta a népnek: Nem tudjátok ti szolgálni az URat, mert szent Isten ő, féltőn szerető Isten ő, nem tűri el hitszegéseiteket és vétkeiteket!

Ha majd elhagyjátok az URat, és idegen isteneket szolgáltok, akkor ő újra meg újra csapást hoz rátok, és megsemmisít, ha addig jót tett is veletek.

A nép azonban ezt felelte Józsuénak: Nem! Mi az URat akarjuk szolgálni!

Ekkor így szólt Józsué a néphez: Magatok vagytok a tanúi annak, hogy ti választottátok az URat, hogy őt szolgáljátok. Ők azt mondták: Tanúi vagyunk.

Most azért távolítsátok el az idegen isteneket, amelyek köztetek vannak, és adjátok oda szíveteket az ÚRnak, Izráel Istenének!

A nép így felelt Józsuénak: Az URat, a mi Istenünket fogjuk szolgálni, és az ő szavára hallgatunk.

Így kötött szövetséget Józsué azon a napon népe javára; rendelkezést és törvényt tárt elé Sikemben.

Azután beírta Józsué ezeket a dolgokat az Isten törvényének a könyvébe. Majd fogott egy nagy követ, és odaállította az alá a cserfa alá, amely az ÚR szent helyén volt.

És ezt mondta Józsué az egész népnek: Ez a kő lesz a tanúbizonyosság ellenünk, mert ez hallotta az ÚRnak minden mondását, amikor beszélt velünk. Ez lesz a tanúbizonyosság ellenetek, ha megtagadjátok Isteneteket!

Ezután elbocsátotta Józsué a népet, mindenkit a maga örökségébe.

Történt pedig ezek után, hogy meghalt Józsué, Nún fia, az ÚR szolgája százötven éves korában.

Eltemették örökségének a területén Timnat-Szerahban, az Efraim hegyvidékén, a Gaas hegytől északra.

Izráel az URat szolgáltta Józsué egész idejében, és azoknak a véneknek egész idejében, akik túléltek Józsuét, és akik ismerték az ÚRnak minden tettét, amit Izráelért tett.

Megfigyelhetjük, hogy amikor Isten a történelem során csodálatos dolgokat tett a népe körében, akkor ez a munka nagyon ritkán jutott el a második generációig. Az egyház történelme során is csodálatos újjászületések, ébredések voltak, és ezekből általában új vallási felekezetek születtek, de tragikus, hogy, a második generációban már nagyon ritkán folytatódott ez a munka.

Akik látták Isten munkáját, azok emlékezni tudnak arra, amit Isten tett, de az új generáció megváltoztat dolgokat, megszervezi az egészet, megpróbálja sablonosítani. Ezért örülök annak, hogy az utolsó generációban élek, mert innen már az elragadtatás következik, és nem kell tovább itt folytassuk. De ez lenne a legnagyobb kérdés számomra, ha nem hinném, hogy közel van az elragadtatás.

Gyönyörű dolgot végzett Isten velünk, le vagyok nyugózva ettől. De ha arra kellene gondoljak, hogy mi lesz miután mi, akik láttuk Isten ezen csodálatos munkáját, innen elmegyünk? Lehet, hogy jönni fognak mások, akik analizálják majd, elméleteket és sablonokat gyártanak, és miután megszervezik az egészet, akkor az egész elbukik, akárcsak az összes ezelőtt létezett felekezet.

Valamiért nem vagyunk képesek megfelelően átadni a következő generációnak Isten csodálatos munkáját. A hiba talán ott van, hogy amikor Isten megáld minket, akkor ez az életünk minden területére kiterjed: lelki, anyagi, fizikai síkokra. Miután egy csomó küzdelmen, megpróbáltatáson, hitpróbán túl vagyunk, és sokat nélkülöztünk, akkor azt gondoljuk, hogy nehogy a gyerekeink is ugyanazokat a nehézségeket kelljen megtapasztalják, mint mi.

Nem akarjuk, hogy a gyerekeink hitben éljenek, úgy mint mi, és, hogy csak Istenbe bízzanak, hogy vajon lesz-e mit egyenek holnap. Megpróbáljuk megóvni a gyerekeinket azoktól a nehézségektől, amikben nekünk részünk volt, és így megóvjuk őket nagyon sok fontos bizalommal, hittel kapcsolatos leckétől is. Ezért aztán nem tapasztalhatják meg Isten csodálatos munkáját, amely a hit következményeként válik nyilvánvalóvá.

Igy Isten nem válik olyan valóságossá számukra, mint számunkra, mert ők nem kellett csak és kizárólag Benne bízzanak azért, hogy ehessenek vagy azért, hogy gumit cserélhessenek a kocsijukon.

Itt, Józsué könyvének végén van egy olyan érdekes feljegyzés, amelyről nem tudom, hogy miért lett ide írva:

József holttestét, amelyet Egyiptomból hoztak magukkal Izráel fiai, Síkemben temették el, a mezőnek azon a részén, amelyet Jákób vett meg Hamórnak, Síkem atyjának fiaitól száz pénzért. Ez József fiainak az öröksége lett.

Olvastuk már, hogy amikor Izrael gyermekei kijöttek Egyiptomból, akkor magukkal hozták József csontjait, de egész idáig nem volt szó arról, hogy hová temetik el.

Meghalt Eleázár, Áron fia is, és eltemették fiának, Fineásnak a városában, Gibeában, amelyet az Efraim hegyvidékén adtak neki.

A régi vezetés kihalt, és az új következik. A Birák könyvében aztán megláthatjuk, hogy milyen hamar feledkeztek meg Istenről, és eltévelyedtek.

Szerintem a jóllét az, amit a legnehezebb kezelni. Édesapám azt írta az íróasztalára: „Istenem, sose adjál olyan jólétet nekem, hogy megfeledkezzek az irántad való szeretetről.” Felismerte, hogy ez a gyengéje, tudta, hogy mit tehet vele a pénz, és azt is tudta, hogy mit tett a pénz az ő családjával. Állandóan azt imádkozta, hogy az Isten ne áldja meg őt annyira, hogy elfeledkezzen az iránta való szeretetről. Azt hiszem ez egy nagyon bölcs imádság volt.

Sokan annyi anyagi áldásban részesültek, hogy már nem képesek megtartani az Istennel való mély kapcsolatukat, és az iránta való elkötelezettségüket. Az általuk érzett szeretet kezd elhalványodni, és a világ szeretete és a világ dolgai kezdik elfoglalni az életük nagy részét.

A 22.-ik fejezetben átugrottunk egy intést, amelyet Józsué Ruben, Gád és Manassé törzseinek címzett a 5.-ik versben: *Szeressétek Isteneteket, az URat, és mindenben az ő útjain járjatok; tartsátok meg parancsolatait, ragaszkodjatok hozzá, és szolgáljátok teljes szívvel és teljes lélekkel!*

Ez egy hatalmas buzdítás! Ezt tartsuk meg mi is, és ennek nyomán Isten áldásai fognak ránk szállni.